

δύναται να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως κατά την έννοια του άρθρου 173 της συνθήκης. "Αν η προσφυγή αυτή καταλήξει σε ακύρωση της άρνήσεως καταβολής, τό δικαίωμα του προσφεύγοντος θά έχει αναγνωρισθεί και θά εναπόκειται στο όργανο περί του οποίου πρόκειται, σύμφωνα με τό άρθρο 176 της συνθήκης, να προβεί στην παρανόμως άρνηθείσα καταβολή. "Αν, έξ άλλου, τό όργανο δέν άπαντήσει σε μία αίτηση καταβολής, τό ίδιο αποτέλεσμα δύναται να επιτευχθεί μέσω του άρθρου 175.

2. Στην περίπτωση άρνήσεως ενός όργανου να χωρήσει στην καταβολή, συνιστά πράξη πού δύναται να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως δυνάμει του άρθρου 173 της συνθήκης ή επιστολή του όργανου διά της οποίας καθορίζει κατά τρόπο σαφή και όριστικό την στάση του έναντι της αίτησεως καταβολής πού του είχε υποβληθεί. Οί άνωτέρω προϋποθέσεις δέν συντρέχουν στην περίπτωση ανακοινώσεως ενός όργανου τό όποιο δηλώνει κατόπιν ότι είναι διατεθειμένο να συζητήσει και να επανεξετάσει τό περιεχόμενό της.
3. Τό καθήκον διαχειρίσεως και έλέγχου του Εύρωπαϊκού Κοινωνικού Ταμείου με τό όποιο είναι έπιφορισμένη ή Έπιτροπή, δυνάμει του άρθρου 124 της συνθήκης ΕΟΚ και των άρθρων 11 και 13 του κανονισμού 2396/71 του Συμβουλίου, καθώς και οι άπαιτήσεις μιας καλής διαχειρίσεως των οικονομικών της Κοινότητας, συνεπάγονται άναγκα-

στικώς ότι ή έκκαθάριση των λογαριασμών του Κοινωνικού Ταμείου πρέπει να γίνεται εντός εϋλόγων προθεσμιών και ότι ή Έπιτροπή έχει την εξουσία να τίς όρίσει, συνοδεύουσα τίς έν λόγω προθεσμίες με τίς κυρώσεις πού θά εξασφαλίζουν την τήρησή τους. Δεδομένης της σημασίας των έν λόγω προθεσμιών για την καλή διαχείριση του Κοινωνικού Ταμείου, δέν δύναται να αποκλεισθεί τό να έξικονούνται οι προβλεφθείσες κυρώσεις μέχρι της άπωλείας του δικαιώματος καταβολής με τόν καθορισμό αποκλειστικής προθεσμίας.

4. Η άρχή της άσφαλείας δικαίου άπαιτεί, προκειμένου για διάταξη πού τάσσει αποκλειστική προθεσμία, ιδίως μάλιστα όταν δύναται να έχει ως συνέπεια να στερήσει ένα Κράτος μέλος από την καταβολή μιας οικονομικής ενισχύσεως, της οποίας ή αίτηση είχε εγκριθεί και δάσει της οποίας τό Κράτος μέλος έχει ήδη προβεί σε σημαντικές δαπάνες, να διατυπώνεται κατά τρόπο σαφή και άκριβή ώστε τά Κράτη μέλη να δύνανται να εκτιμήσουν* με πλήρη επίγνωση την σημασία πού έχει γι' αυτά ή τήρηση της προθεσμίας.

Τό άρθρο 4, παράγραφος 4, της αποφάσεως 78/706 της Έπιτροπής δέν δύναται να έρμηνευθεί υπό την έννοια ότι τάσσει προθεσμία, ή μή τήρηση της οποίας συνεπάγεται για τό ένδιαφερόμενο κράτος την άπώλεια του δικαιώματός του επί της καταβολής του υπολοίπου των έγκειμένων ενισχύσεων του Εύρωπαϊκού Κοινωνικού Ταμείου.

Στήν υπόθεση 44/81

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ ΚΑΙ BUNDESANSTALT FÜR ARBEIT, της Νυρεμβέργης, εκπροσωπούμενες από τόν Μ. Seidel, Ministerialrat του όμοσπονδιακού ύπουργείου οικονομίας στην Βόννη και τόν δικηγόρο J. Sedemund ως ειδικό πληρεξούσιο, με αντίκλητο τόν γραμματέα της πρεσβείας της Όμοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, 3, boulevard Royal, Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσες,

καί

ΙΡΛΑΝΔΙΑ, εκπροσωπούμενη από τον L. J. Dockery, Chief State Solicitor, επικουρούμενο από τον E. P. Fitzsimons, Senior Counsel, καί J. O'Reilly, Barrister-at-Law, μέ τόπο επίδοσεων τήν πρεσβεία τής Ίρλανδίας, 28, route d'Arlon, Λουξεμβούργο,

παρεμβαίνουσα,

κατά

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ, εκπροσωπούμενης από τον J. Amhroux, νομικό σύμβουλο τής Έπιτροπής, επικουρούμενο από τον M. Hilf, μέλος τής νομικής υπηρεσίας τής Έπιτροπής, μέ αντίκλητο τον O. Montalto, μέλος τής νομικής της υπηρεσίας, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg, Λουξεμβούργο,

καθ' ης,

πού έχει ως αντικείμενο

- Ός πρώτο καί κύριο αίτημα, τήν καταδίκη τής Έπιτροπής στήν καταβολή 16 928 855,52 DM πρός τήν Bundesanstalt für Arbeit καί, επικουρικώς, τήν άκύρωση τής άποφάσεως τής Έπιτροπής, τής 10ης Δεκεμβρίου 1980, περί άρνήσεως καταβολής τών ύπολοίπων πού όφείλονται βάσει τής άποφάσεως τής Έπιτροπής τής 23ης Δεκεμβρίου 1977.
- Ός δεύτερο αίτημα, τήν άκύρωση τής άνακοινώσεως τής Έπιτροπής, τής 16ης Δεκεμβρίου 1980, πού άφορά τήν έφαρμογή του άρθρου 4 τής άποφάσεως 78/706 τής Έπιτροπής, τής 27ης Ίουλίου 1978, περί διοικητικής λειτουργίας του Εύρωπαϊκού Κοινωνικού Ταμείου (ΕΕ είδ. έκδ. 05/003, σ. 29)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

συγκείμενο από τούς J. Mertens de Wilmars, πρόεδρο, G. Bosco, A. Touffait καί O. Due, προέδρους τμήματος, P. Pescatore, Mackenzie Stuart, A. O'Keefe, T. Koopmans, U. Everling, Α. Χλωρό καί F. Grévisse, δικαστές,

γενικός είσαγγελεύς: P. VerLoren van Themaat
γραμματεύς: P. Heim

έκδίδει τήν άκόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τά πραγματικά περιστατικά τής υποθέσεως, ή εξέλιξη τής διαδικασίας, καθώς και οι λόγοι και τά επιχειρήματα τών διαδικών έχουν συνοπτικώς ως εξής:

I — Ίστορικό τής διαφοράς

Κατ' εφαρμογή τών άρθρων 5 και 7 τής από 1ης Φεβρουαρίου 1971 απόφασεως του Συμβουλίου περί αναμορφώσεως του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Ταμείου (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 69 έπ.) ή Έπιτροπή, μέ απόφαση τής 23ης Δεκεμβρίου 1977, ενέκρινε 4 συνδρομές του Κοινωνικού Ταμείου γιά ενέργειες τής Bundesanstalt für Arbeit στον τομέα τής «ώρολογιοποιίας (προσαρμογή πρός τήν ήλεκτρονική quartz)» και τής «άνεργίας τών νέων».

Προκαταβολές εδόθησαν γιά κάθε ενέργεια. Οι ενέργειες έπρεπε νά τεθούν σέ εφαρμογή αντίστοιχως από τής 1ης Μαΐου 1977 μέχρι τής 30ης Απριλίου 1978, από τής 16ης Νοεμβρίου 1977 μέχρι τής 31ης Αυγούστου 1978, από τής 1ης Ίανουαρίου 1978 μέχρι τής 31ης Αυγούστου 1978 και από τής 16ης Νοεμβρίου 1977 μέχρι τής 31ης Αυγούστου 1978. Έξαιρέσει μέρους του τελευταίου σχεδίου, έπραγματοποιήθησαν στό σύνολό τους.

Οι σχετικές μέ τήν καταβολή τών υπολοίπων τών συνδρομών του Κοινωνικού Ταμείου αιτήσεις δέν υπεβλήθησαν στην Έπιτροπή παρά στίς 8 Μαΐου 1980. Άντεπροσώπευαν τό συνολικό ποσό τών 16 928 855,52 DM (γερμανικών μάρκων).

Στίς 11 και 15 Ίουλίου 1980 ή Έπιτροπή έπληροφόρησε τήν κυβέρνηση τής Όμοσπονδιακής Δημοκρατίας τής Γερμανίας ότι δέν ήδύνατο νά δεχθεί τήν αίτηση καταβολής του υπολοίπου, διότι ή αίτηση

αυτή δέν υπεβλήθη εντός τών προθεσμιών που προβλέπει τό άρθρο 4 παράγραφος 1 τής από 27ης Ίουλίου 1978 απόφασεως 78/706 τής Έπιτροπής περί δικαιοκτητικής λειτουργίας του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Ταμείου (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/003, σ. 29 έπ.). Παρά τήν συνάντηση τής 29ης Σεπτεμβρίου 1980 μεταξύ τών υπευθύνων τής Έπιτροπής και του ύπουργείου εργασίας τής Όμοσπονδιακής Δημοκρατίας τής Γερμανίας και τίς έπιστολές που έστάλησαν στίς 6 Όκτωβρίου 1980 και 4 Δεκεμβρίου 1980 από τον ύφυπουργό του όμοσπονδιακού ύπουργείου εργασίας και κοινωνικών υποθέσεων και από τον πρόεδρο τής Bundesanstalt für Arbeit μέ τίς όποιες έζήτουν τήν καταβολή τών υπολοίπων, ό έπίτροπος Vredeling έπεδεβαίωσε, μέ έπιστολή τής 10ης Δεκεμβρίου 1980, τήν άρνηση τής Έπιτροπής.

Η Έπιτροπή, μέ έγκύκλιο έπιστολή τής 16ης Δεκεμβρίου 1980, που άπηύθυνε κυρίως στό ύπουργείο εργασίας και κοινωνικών υποθέσεων τής Όμοσπονδιακής Δημοκρατίας τής Γερμανίας, έπεδεβαίωσε ότι τά Κράτη μέλη έξέπεσαν του δικαιώματος έπί τής καταβολής τών συνδρομών κατά τήν λήξη τών προβλεπομένων από τήν απόφαση 78/706 τής Έπιτροπής προθεσμιών και προσέθεσε:

«Τά δικαιολογητικά που εΐναι προσηρτημένα στην αίτηση καταβολής, ή όποια έκρίθη άπαράδεκτη, θά χρησιμοποιηθουν πάντως γιά νά δικαιολογησουν τίς ένδεχόμενες προκαταβολές που δέν έτακτοποιήθησαν ακόμα μέσα στό πλαίσιο συμπληρωματικής καταβολής άν πρόκειται περί πολυετούς ενεργείας.

Άν καμμία αίτηση καταβολής δέν υπεβλήθη στό Ταμείο κατά τήν λήξη τής άνωτέρω προθεσμίας, αλλά εδόθησαν προ-

καταβολές, τό Κράτος μέλος θά ὑποχρεωθεί νά προσκομίσει ἐντός τριμήνου προθεσμίας τά προβλεπόμενα ἀπό τό ἄρθρο 4, παράγραφος 1, τοῦ κανονισμοῦ 858/72 τοῦ Συμβουλίου δικαιολογητικά. Ἐλλείπει δικαιολογητικῶν πρέπει νά διασφαλισθεῖ ἡ ὀλική ἐπιστροφή τῶν καταβληθέντων ποσῶν. Ὅμοίως, στήν περίπτωση πού τά προσκομισθέντα δικαιολογητικά στίς δύο προαναφερθεῖσες περιπτώσεις δέν καλύπτουν τό σύνολο τῶν ἤδη δοθεισῶν προκαταβολῶν θά κινηθεῖ διαδικασία ἀνακτῆσεως τοῦ ἐπί πλέον καταβληθέντος ποσοῦ κατά προτίμηση μέ συμψηφισμό μέ ἄλλο φάκελο.

Οἱ μή χρησιμοποιοῦσες πιστώσεις λόγω ἀπορρίψεως αἰτήσεως καταβολῆς θά ἐλευθερωθοῦν ἀπό τίς ὑπηρεσίες τοῦ Ταμείου καί ὁ φάκελος θά κλεισθεῖ. Τό ἴδιο θά συμβεῖ ἂν 18 μήνες μετά τήν ἡμερομηνία λήξεως τῶν ἐνεργειῶν καμμία αἴτηση καταβολῆς δέν θά ἔχει ὑποβληθεῖ πρὸς ἔγκριση.

Ἐν πάση περιπτώσει, ἡ ἀπόρριψη αἰτήσεως καταβολῆς ὑπολοίπου λόγω ἐκπροθέσμου ὑποβολῆς δέν ἐπαναφέρει τό θέμα ἤδη πραγματοποιηθεῖσῶν συμπληρωματικῶν καταβολῶν ἐκτός ἂν ἀπό τήν αἴτηση καταβολῆς γιά τήν ὁποία πρόκειται προκύπτει ἀρνητικό ὑπόλοιπο συνεπαγόμενο ἀνάκτηση.

Ἐξ ἄλλου, ἀπό τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1981, μόνον οἱ διορθώσεις οἱ συνεπαγόμενες μείωση τοῦ αἰτουμένου ποσοῦ μέ αἴτηση καταβολῆς ὑποβληθεῖσα ἐγκαίρως πρὸ τῆς λήξεως τῶν 18 μηνῶν θά δύνανται ἀκόμα νά λαμβάνονται ὑπ' ὄψη μετά τήν ἀνωτέρω λήξη.»

II — Ἐξέλιξη τῆς διαδικασίας

Μέ δικόγραφο πού ἐπρωτοκολλήθη στήν γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου στίς 20 Φεβρουαρίου 1981, ἡ κυβέρνηση τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Δημοκρατίας τῆς Γερμανίας καί ἡ «Bundesanstalt für Arbeit» ἤσκησαν προσφυγή, μέ τήν ὁποία ζητοῦν νά καταδικασθεῖ ἡ Ἐπιτροπή στήν καταβολή 16 928 855,52 DM καί, ἐπικουρικῶς, νά ἀκρωθεῖ ἡ ἀπό 10ης Δεκεμβρίου 1980 ἀπόφαση τῆς Ἐπιτροπῆς. Μέ τό ἴδιο δικό-

γραφο ἡ κυβέρνηση τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Δημοκρατίας τῆς Γερμανίας ἤσκησε ἐπίσης προσφυγή μέ τήν ὁποία ζητεῖ τήν ἀκύρωση τῆς πρὸς αὐτήν ἀνακινώσεως τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς 16ης Δεκεμβρίου 1980.

Κατόπιν αἰτήσεώς της πού ἐπρωτοκολλήθη στήν γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου στίς 17 Ἰουνίου 1981, ἐπετράπη στήν Ἴρλανδία, μέ διάταξη τοῦ Δικαστηρίου τῆς 1ης Ἰουλίου 1981, νά παρέμβει πρὸς ὑποστήριξη τῶν αἰτημάτων τῆς κυβερνήσεως τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Δημοκρατίας τῆς Γερμανίας καί τῆς Bundesanstalt für Arbeit Νυρεμβέργης, προσφευγουσῶν.

Κατόπιν ἐκθέσεως τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ καί μετ' ἀκρόαση τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως, τό Δικαστήριο ἀπεφάσισε τήν ἔναρξη τῆς προφορικῆς διαδικασίας χωρίς προηγουμένη διεξαγωγή ἀποδείξεων. Τό Δικαστήριο ἐκάλεσε ἐν τούτοις τήν Ἐπιτροπή νά τοῦ παράσχει γραπτές πληροφορίες, πρὸ τῆς συζητήσεως, ἐπί τῆς διαδικασίας καί τῶν προθεσμιῶν — ἐνδεχομένως ἀποκλειστικῶν προθεσμιῶν — πού προβλέπονται στό πλαίσιο τοῦ FEOGA (Εὐρωπαϊκοῦ Γεωργικοῦ Ταμείου Προσανατολισμοῦ καί Ἐγγυήσεων) καί τοῦ Περιφερειακοῦ Ταμείου γιά τήν ὑποβολή ἀπό τά Κράτη μέλη αἰτήσεως καταβολῆς τῶν συνδρομῶν πού τοῦς ἔχουν χορηγηθεῖ ἀπό τήν Κοινότητα.

III — Αἰτήματα τῶν διαδίκων

Ἡ κυβέρνηση τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Δημοκρατίας τῆς Γερμανίας καί ἡ Bundesanstalt für Arbeit Νυρεμβέργης ζητοῦν ἀπό τό Δικαστήριο:

- ὡς κύριο αἶτημα, νά καταδικασθεῖ ἡ Ἐπιτροπή στήν καταβολή 16 928 855,52 DM πρὸς τήν δευτέρα προσφευγούσα
- ἐπικουρικῶς, νά ἀκρωθεῖ ἡ ἀπό 10ης Δεκεμβρίου 1980 ἀπόφαση τῆς Ἐπιτροπῆς περὶ ἀρνήσεως καταβολῆς τῶν ὀφειλομένων, βάσει τῆς ἀπό 23ης Δεκεμβρίου 1977 ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς, ὑπολοίπων.

Ἡ κυβέρνηση τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Δημοκρατίας τῆς Γερμανίας ζητεῖ ἐπίσης ἀπό τό Δικαστήριο:

Νά ακυρώσει την από 16ης Δεκεμβρίου 1980 ανακοίνωση της Έπιτροπής περί της εφαρμογής του άρθρου 4 της από 27ης Ιουλίου 1978 απόφασεως 78/706/ΕΟΚ της Έπιτροπής περί διοικητικής λειτουργίας του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Ταμείου.

Η κυβέρνηση της Ιρλανδίας υιοθετεί τὰ αίτηματα των προσφευγουσών.

Η Έπιτροπή ζητεί από τό Δικαστήριο:

1. Νά απορριφθούν, τό πρώτο κύριο αίτημα της προσφυγής ως άδάσιμο, και τό επικουρικό αίτημα ως απαράδεκτο.
2. Νά απορριφθεί τό δεύτερο αίτημα της προσφυγής ως απαράδεκτο.
3. Νά καταδικασθούν οι προσφεύγουσες στά δικαστικά έξοδα.

IV — Ίσχυρισμοί και επιχειρήματα των διαδίκων

A — Όσον αφορά τό πρώτο αίτημα της προσφυγής

1. Επί του παραδεκτού

α) Τοῦ κυρίου αἰτήματος

Κατά τις προσφεύγουσες, όταν οι δικαιούχοι ενός δικαιώματος επικαλούνται δικαιώματα επί της εισπράξεως ὀρισμένου χρηματικού ποσού πρέπει νά έχουν την δυνατότητα, σύμφωνα μέ τις διατάξεις του άρθρου 215 της συνθήκης ΕΟΚ, νά αξιοποιούν τὰ δικαιώματα αυτά άπ' εὐθείας μέ αίτηση καταβολής. Όπως προκύπτει από την νομολογία του Δικαστηρίου, την σχετική μέ τό άρθρο 215 της συνθήκης ΕΟΚ, μία τέτοια αίτηση καταβολής δέν εξαρτάται καθόλου από προηγουμένη και στεφθεϊσα μέ επιτυχία διαδικασία, μέ την οποία νά ζητείται ή ακύρωση δυνάμει του άρθρου 173 της συνθήκης ΕΟΚ. Έν πάση περιπτώσει και προληπτικώς, οι προσφεύγουσες παρατηρούν ότι οι έπιστολές πού τους απήρθυνε ή Έπιτροπή δέν δύνανται,

λόγω του περιεχομένου και του τύπου τους, νά θεωρηθούν ως πράξεις της Έπιτροπής κατά την έννοια του άρθρου 173, εδάφιο 1, της συνθήκης ΕΟΚ. Άντικειμενικώς, οι έν λόγω έπιστολές συνιστούν απλή άρνηση καταβολής, ή οποία σύμφωνα μέ τις γενικές αρχές του δικαίου δέν άποτελει παρά υλική πράξη και όχι νομική πράξη παράγουσα έννομα άποτελέσματα κατά αυτόνομο τρόπο.

Στό υπόμνημα άντικρούσεως της ή Έπιτροπή θεωρεί ότι ή προσφυγή μέ την οποία ζητείται ή καταβολή στηρίζεται στην άναλογία εφαρμογής του άρθρου 215, εδάφιο 2, της συνθήκης ΕΟΚ. Η άναλογία συνίσταται προφανώς κατά την Έπιτροπή στό γεγονός ότι, αντί νά άποβλέπει στην άποκατάσταση δλάβης, ή προσφυγή διώκει την έκτέλεση παροχής, ή οποία δέν έξεπληρώθη ακόμα. Ός προς την ειδική αυτή διαδικασία ή Έπιτροπή διευκρινίζει ότι δέν θά άντετίθετο σέ αυτήν άν άπετέλει τό μόνο μέσο στην διάθεση των προσφευγουσών για νά επιτύχουν πραγματική νομική προστασία, αλλά άρνεϊται την επέκταση σέ μία τέτοια προσφυγή της σχετικής μέ τό άρθρο 215, εδάφιο 2, νομολογίας του Δικαστηρίου, κατά την οποία ή προσφυγή βάσει της διατάξεως αυτής δέν εξαρτάται από άσκηση προσφυγής ακυρώσεως ή προσφυγής λόγω παραβάσεως ακόμα και όταν ή άσκηση των προσφυγών αυτών είναι δυνατή. Κατά την Έπιτροπή ή άσκηση τέτοιων προσφυγών ήταν δυνατή στην προκειμένη περίπτωση και καθιστά άπαραδεκτη την άσκηση της προσφυγής των προσφευγουσών. Ός προς τό θέμα αυτό ή Έπιτροπή ισχυρίζεται ότι, άφ' ενός, δέν δύναται νά άποκλεισθεί ή δυνατότης χαρακτηρισμού των έπιστολών, μέ τις οποίες ήρνήθη την καταβολή των αίτηθέντων ύπολοίπων, ως πράξεων υπό την έννοια των άρθρων 173 της συνθήκης ΕΟΚ και, επομένως, ύποκειμένων σέ προσφυγή ακυρώσεως, ακόμα και άν άναγνωρίζει ότι ύφίστανται δάσιμοι λόγοι για νά θεωρηθούν οι έπιστολές αυτές ως άπλές υλικές πράξεις, διαπιστώνουσες την έκπνοή της προθεσμίας και επισύρουσες την προσοχή επί των συνεπειών πού προβλέπονται για μία τέτοια περίπτωση στην από 27ης Ιου-

λιου 1978 απόφαση της *Έπιτροπής περί διοικητικής λειτουργίας του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Ταμείου* (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/003, σ. 29 επ.). Έξ άλλου, ακόμα και αν οι επιστολές αυτές δεν πρέπει να θεωρηθούν ως αποφάσεις, ήταν δυνατή, κατά την Έπιτροπή, η κίνηση της διαδικασίας λόγω παραβάσεως που προβλέπεται από το άρθρο 175 της συνθήκης ΕΟΚ.

Άπαντώντας στις σκέψεις της Έπιτροπής, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η αίτηση καταβολής ή η άγωγή που αποδίδεται στο να καταδικασθεί ή καθ' ής να προει στην έκτέλεση πράξεως συνιστά, όπως και η άγωγή αποζημιώσεως που προβλέπεται στο άρθρο 215 της συνθήκης ΕΟΚ, αυτόνομη μορφή άγωγης, η οποία υφίσταται ανεξαρτήτως και παράλληλα με την προσφυγή ακυρώσεως και την προσφυγή λόγω παραβάσεως. Η ύπαρξη άλλωστε παρομοίας προσφυγής αναγνωρίζεται γενικώς εντός των Κρατών μελών ως διαδικαστικό μέσο επιτρέπον την ικανοποίηση δικαιώματος επί καταβολής ποσού. Μόνη άλλωστε η αναγνώριση του δικαιώματος αυτού επιτρέπει την αντιμετώπιση κατά τον ίδιο τρόπο των δικαιωμάτων επί καταβολής ποσού που απορρέουν απ' ευθείας από πράξη κοινοτικού δικαίου και των δικαιωμάτων επί καταβολής ποσού συμβατικής και εξωσυμβατικής φύσεως, τα οποία ρητώς αναφέρονται στο άρθρο 215 της συνθήκης ΕΟΚ και, με αυτόν τον τρόπο, την εξασφάλιση της τηρήσεως του δικαίου που εγγυάται το Δικαστήριο σύμφωνα με το άρθρο 164 της συνθήκης ΕΟΚ. Έπιπροσθέτως, μόνη η αναγνώριση αυτόνομης προσφυγής με την οποία ζητείται η καταβολή είναι ικανή να διασφαλίσει αποτελεσματική έγγυση του δικαιώματος επί καταβολής ποσού, χωρίς να απαιτείται η χρησιμοποίηση πλαγίων, δυσχερών, επιπόνων και απαιτούντων την συμμετοχή πολυαριθμών οργάνων μέσων, πράγμα που θά είχε συμβεί αν οι προσφεύγουσες είχαν καθ' αρχάς άσκησει προσφυγή ακυρώσεως ή προσφυγή λόγω παραβάσεως. Οι προσφεύγουσες συμπεραίνουν ότι, ακόμα και αν εν προκειμένω είναι δυνατή η άσκηση προσφυγής ακυρώσεως ή προσφυγής λόγω παραβάσεως, δεδομένου ότι οι προσφυγές αυτές δεν διασφαλίζουν

την ίδια νομική προστασία που διασφαλίζει η προσφυγή με την οποία ζητείται η απ' ευθείας έκτέλεση, η τελευταία αυτή προσφυγή δεν δύναται να θεωρηθεί ως επικουρική εν σχέσει με τις προηγούμενες.

Στην ανταπάντησή της, η Έπιτροπή έμμενει στην άποψη ότι οι προσφεύγουσες διέθεταν αποτελεσματική νομική προστασία μέσα στο πλαίσιο της προβλεπόμενης από το άρθρο 175 της συνθήκης προσφυγής λόγω παραβάσεως. Απορρίπτει την άποψη, κατά την οποία η άγωγή με την οποία ζητείται η έκτέλεση πράξεως συνιστά αυτόνομη μορφή προσφυγής. Κατά την Έπιτροπή, ούτε η γενική αναφορά στο άρθρο 164 της συνθήκης ΕΟΚ ούτε η μνεία της δυνατότητας νομικής προστασίας που υφίσταται στον προκειμένο τομέα σε όλα τα Κράτη μέλη είναι βάσιμες. Η συνθήκη ΕΟΚ περιέχει πράγματι αυτόνομο σύστημα προσφυγής, το οποίο δεν δύναται να συμπληρωθεί ή να έπεκταθεί με την χρησιμοποίηση των προβλεπόμενων από τις έθνικές νομοθεσίες διαδικασιών. Το Δικαστήριο δεν έχει πράγματι, καθ' αρχήν, παρά τις μόνες αρμοδιότητες που του έχουν δοθεί από την συνθήκη και φαίνεται ότι τα συμβαλλόμενα στην συνθήκη μέλη δεν έδωρσαν αναγκαία την πρόβλεψη προσφυγής με την οποία αναζητείται η έκτέλεση πράξεως, τουλάχιστον στις σχέσεις μεταξύ των οργάνων των Κοινοτήτων και των Κρατών μελών. Η Έπιτροπή διευκρινίζει άλλωστε ότι, αν το Δικαστήριο διέπιστωνε μέσα στο πλαίσιο προσφυγής λόγω παραβάσεως παράλειψη της Έπιτροπής να έκτελεσει υποχρέωση καταβολής ποσού, η Έπιτροπή θά έξεπλήρου την υποχρέωση αυτή, χωρίς να απαιτείται να καταδικασθεί στην καταβολή με χωριστή διαδικασία, κατόπιν συμπληρωματικής προσφυγής με την οποία να ζητείται η καταβολή. Τέλος, κατά την Έπιτροπή, η αρχή αποτελεσματικής προστασίας που έπεκαλέσθησαν οι προσφεύγουσες απαιτεί ασφαλώς οι διατάξεις περί προστασίας να μη έρμηνεύονται στενώς αλλά η μη στενή έρμηνεία δεν δικαιολογεί την δημιουργία νέας μορφής προσφυγής. Το Δικαστήριο ανέγνωρσε άλλωστε ρητώς στις υποθέσεις 261 και 262/78 (Rec. 1979, σ. 3045) ότι προσφυγή, έχουσα ως αντικείμενο την

καταβολή χρηματικού ποσού δυνάμει συστήματος θεσπισθέντος με πράξη της Κοινότητας, δέν δύναται νά άσκηθει βάσει των άρθρων 178 και 215, έδάφιο 2, της συνθήκης ΕΟΚ.

6) Τοῦ έπικουρικού αίτήματος

Στό πλαίσιο του αίτήματος αυτού πού διευτυπώθη γιά τήν μόνη περίπτωση όπου, αντίθετως πρὸς τήν γνώμη των προσφευγουσών, ύφίσταται δυνατότης άσκήσεως προσφυγής άκυρώσεως δυνάμει του άρθρου 173 και τό ένδικο αυτό μέσο άποκλείει τήν έγερση άγωγής με τήν όποία νά ζητείται ή καταβολή χρηματικού ποσού, οι προσφεύγουσες θεωρούν ότι μόνη ή από 10ης Δεκεμβρίου 1980 τελευταία έπιστολή, με τήν όποία ή Έπιτροπή ήρνήθη τήν καταβολή, δύναται νά θεωρηθεί ως πράξη της Έπιτροπής κατά τήν έννοια του άρθρου 173, έδάφιο 1, της συνθήκης ΕΟΚ. Οι έπιστολές της 11ης και 15ης Ίουλίου 1980 δέν αντιστοιχούν ούτε λόγω τύπου ούτε λόγω περιεχομένου με πράξη της μορφής αυτής. Πράγματι άπηυθύνοντο ειδικότερα σέ ένα πρόσωπο παρά στήν μόνη άντιπροσωπεία της Όμοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας στις Βρυξέλλες ή στό όμοσπονδιακό ύπουργείο έργασίας και κοινωνικών ύποθέσεων, είχαν τήν μορφή άπλης πολυγραφημένης ανακοινώσεως, δέν έπυσήμαιναν με κανέναν τρόπο ότι, στήν προκειμένη ύπόθεση, ή Έπιτροπή είτε ή ίδια είτε πρόσωπο κανονικώς έξουσιοδοτημένο πρὸς τόν σκοπό αυτόν είχε εκδώσει άπόφαση και δέν ήσαν ύπογεγραμμένες από τόν γενικό διευθυντή. Όσον άφορά τό περιεχόμενό τους, οι έπιστολές περιείχαν άπλή άρνηση καταβολής πού έπρεπε νά θεωρηθεί ως ύλική πράξη, δεδομένου ότι, κατά τήν γνώμη των προσφευγουσών τά δικαιώματα επί της καταβολής, τά προερχόμενα από τίς παραχωρηθείσες συνδρομές μέσα στό πλαίσιο του Κοινωνικού Ταμείου, δέν έπαιαν ύφιστάμενα παρά με τήν κατάργηση της αναλήψεως των δαπανών, πράγμα τό όποίο δέν προεβλέπετο από τίς έπιστολές του Ίουλίου 1980. Οι έπιστολές αυτές ήδύναντο νά εκληφθούν, κατά τίς προσφεύγουσες, ύπό τήν έννοια ότι έπρόκειτο περί ανακοινώσεως συνήθους μορφής

κατά τήν διαχείριση του Ταμείου πού καθίστα άναγκαίο τόν πιό έμπεριστατωμένο έλεγχο των περιστατικών της αίτησεως καταβολής. Η έντύπωση αυτή επαγώγη με τήν μεταγενέστερη εξέλιξη της διαδικασίας συζητήσεων μεταξύ της Έπιτροπής και των άντιπροσώπων των προσφευγουσών. Βασίμως, έπομένως, οι προσφεύγουσες έθεώρησαν ότι ή Έπιτροπή δέν είχε άκόμα λάβει όριστική άπόφαση, δεδομένου μάλιστα ότι θά ήταν σύμφωνο με τήν άρχή χρηστής διοικήσεως νά δοθεί στό Κράτος μέλος γιά τό όποίο έπρόκειτο νά εκθέσει τήν άποψη του επί της άποφάσεως αυτής. Μόνη ή έπιστολή της 10ης Δεκεμβρίου 1980 ήδύνατο νά αποτελέσει άντικείμενο προσφυγής δυνάμει του άρθρου 173 της συνθήκης ΕΟΚ έφ' όσον ή έπιστολή αυτή περιέχει όριστική άρνηση καταβολής.

Κατά τήν Έπιτροπή, αντίθετως, ή έπιστολή της 10ης Δεκεμβρίου 1980 έμφανίζει όλα τά χαρακτηριστικά άπλης έπιβεβαιωτικής έπιστολής και παρόμοιες έπιστολές δέν συνιστούν, σύμφωνα με τήν νομολογία του Δικαστηρίου, νομικές πράξεις ύποκειμένες σέ προσβολή. Όσον άφορά τήν ένδεχομένη άκύρωση των πιστώσεων, ή όποία, κατά τίς προσφεύγουσες, διαφοροποιεί τήν έπιστολή της 10ης Δεκεμβρίου από τίς προηγούμενες έπιστολές, ή Έπιτροπή ισχυρίζεται ότι πρόκειται περί έσωτερικού μέτρου πού δέν λαμβάνεται παρά μετά τήν έξάλειψη κάθε άμφισβητήσεως. Στήν προκειμένη περίπτωση, ή έν λόγω άκύρωση δέν διετάχθη άκόμα. Δεχομένη έναν άντιπρόσωπο των προσφευγουσών πρὸς συζήτηση, μετά τήν άποστολή των έπιστολών της 11ης και 15ης Ίουλίου 1980, περιεχουσών άρνηση καταβολής των αίτηθέντων ύπολοίπων, ή Έπιτροπή έδέχεται άπλως νά εξέτασει άν ύφιστατο περίπτωση άνωτέρας βίας ή άνάλογες περιστάσεις πού θά ήδύναντο νά δικαιολογήσουν τήν επανάληψη της διαδικασίας. Δεδομένου ότι δέν διεπιστώθη κανένα τέτοιο στοιχείο, ή ανακοίνωση με τήν όποία ή Έπιτροπή έπεδεβαίωσε ότι δέν μετέβαλε γνώμη δέν συνιστά, κατά τήν Έπιτροπή, νομική πράξη ύποκειμένη σέ προσβολή. Κατά συνέπεια, ή Έπιτροπή θεωρεί τό έπικουρικό αίτημα άπαράδεκτο.

Οι προσφεύγουσες έμμένουν έν τούτοις στην άποψη ότι ή έπιστολή της 10ης Δεκεμβρίου 1980 άποτελεί την πρώτη δήλωση της Έπιτροπής, από την στιγμή πού ή Έπιτροπή έπελήφθη της ύποθέσεως κατά τρόπο κανονικό, μέ την όποια έλάμβανε άντικειμενικάς θέση και μέ την όποια έξηφάνιζε, για τόν λόγο αυτόν, την δυνατότητα άσκήσεως προσφυγής λόγω παραβάσεως. Υπό τις συνθήκες αυτές και για την περίπτωση πού τό Δικαστήριο θά άπέριπτε τό κύριο αίτημα των προσφευγουσών πρέπει, πρós άποφυγή κενού στό έπίπεδο της νομικής προστασίας, κενό πού θά ήταν άντίθετο πρós την συνθήκη, ή άπόφαση αυτή νά δύναται νά προσβληθεί μέ προσφυγή άκυρώσεως.

Στην άνταπάντησή της, ή Έπιτροπή έμμένει στην άποψη της ότι ποτέ δέν έδέχθη, μετά την άποστολή των έπιστολών του Ιουλίου 1980, νά συμμετάσχει σέ νέες διαπραγματεύσεις πρós τόν σκοπό ένδεχομένης μεταβολής της στάσεώς της. Ό διευθυντής του Εύρωπαϊκού Κοινωνικού Ταμείου έδήλωσε άπλώς ότι ήταν διατεθειμένος νά συζητήσει την ύπόθεση και, μέσα στό πλαίσιο των συζητήσεων πού διεξήχθησαν, ή Έπιτροπή έγνώρισε κατά τρόπο σαφή ότι δέν ήταν σέ θέση νά επανέλθει επί της άποφάσεώς της μέ την όποια ήρνήθη την καταβολή. Η έπιστολή της 10ης Δεκεμβρίου 1980 έπεδείχαιωσε άπλώς την κατάσταση αυτή.

2. Έπί της ούσίας

α) Όσον άφορά τό κύριο αίτημα

Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται κατ' αρχάς ότι, δεδομένης της οίκονομίας των Κοινωνικών διατάξεων περί Κοινωνικού Ταμείου, ή Έπιτροπή δέν είναι άρμοδια για νά όρίσει άποκλειστική προθεσμία. Δυνάμει του άρθρου 127 της συνθήκης ΕΟΚ οι ούσιαστικές άποφάσεις περί της χρησιμοποίησης των οίκονομικών μέσων του Ταμείου, περιλαμβανομένων των έκτελεστικών διατάξεων άνήκουν κατ' άρχήν στην άρμοδιότητα του Συμβουλίου, έφ' όσον ή διάταξη αυτή έπιφυλάσσει στό Συμβούλιο την άρμοδιότητα για την θέσπιση των αναγκαίων κανονιστικών διατάξεων για την έφαρμογή των άρθρων 124 και 126.

Προκύπτει από τά άρθρα 7 και 8 του κανονισμού 2893/77 και τό άρθρο 4 του κανονισμού 858/72 νά προβεί στην έπιτροπή όφείλει να υποδεί στίς πληρωμές μόλις πληρωθούν οι ύπό του Συμβουλίου όριζόμενες προϋποθέσεις. Ό κανονισμός 2396/71 του Συμβουλίου επί του όποιου έρείδεται ή άπόφαση 78/706 περιορίζει ρητάς μέ τό άρθρο του 13 τις άρμοδιότητες της Έπιτροπής στά αναγκαία μέτρα για την έκτέλεση του θεσπισθέντος από τό Συμβούλιο κανονισμού έφαρμογής. Και ή δυνατότης της Έπιτροπής νά άκυρώσει ήδη παραχωρηθείσες συνδρομές, παρ' όσον ότι ένα Κράτος μέλος έχει δικαιολογήσει τις αναληφθείσες δαπάνες, δέν συνιστά πλέον, από άπόψεως ούσίας, έκτελεστικό μέτρο του κανονισμού 2396/71 του Συμβουλίου, αλλά συνιστά ειδική πράξη έκτελέσεως του άρθρου 127 της συνθήκης πού άνήκει στην άρμοδιότητα του Συμβουλίου. Κάθε εξαίρεση του κανόνος αυτού πρέπει να έχει ρητάς προβλεφθεί μέ την θεσπισθείσα από τό Συμβούλιο κανονιστική ρύθμιση όπως τό άποδεικνύει τό άρθρο 4 του κανονισμού 852/78 του Συμβουλίου, τό όποιο ρυθμίζει, ύπό σαφώς όριζόμενες προϋποθέσεις, τις άρμοδιότητες της Έπιτροπής ως πρós τόν περιορισμό ή την μη καταβολή της συνδρομής. Τέλος, οι προσφεύγουσες παρατηρούν ότι κατά την γνώμη τους τό θέμα άν τά ήδη γεγεννημένα δικαιώματα επί καταβολής, πού προέρχονται από συνδρομές για ένέργειες πού δύναται νά άποδειχθούν ότι έξετελέσθησαν κανονικά, δύναται νά καταργηθούν για τόν μόνο λόγο ότι δέν έτηρήθη ή προθεσμία προσκομίσεως των δικαιολογητικών έγγράφων άνάγεται σέ τόσο σημαντικό ζήτημα άρχής ώστε έν πάση περιπτώσει έπρεπε νά άνήκει στην άρμοδιότητα του Συμβουλίου.

Έξ άλλου, ή γνώμη της καθ'ής, κατά την όποια ή ένδικη προθεσμία συνιστά άποκλειστική προθεσμία δέν ενισχύεται ούτε από την διατύπωση ούτε από την θέση του άρθρου 4 εντός της οίκονομίας της άποφάσεως 78/706 της Έπιτροπής. Άντιθέτως, κατά τις προσφεύγουσες, ή διατύπωση του άρθρου 4, παράγραφος 1, έπισημαίνει μάλλον ότι πρόκειται περί διοικητικής δια-

τάξεως και η έντυπωση αυτή ενισχύεται ακόμα από τις αιτιολογικές σκέψεις της απόφασεως 78/706 που αφορούν την διάταξη αυτή, καθώς και από το γεγονός ότι το άρθρο 2 της ανωτέρω απόφασεως 78/706 ρητώς προβλέπει την συνέπεια της μη τηρήσεως της αναφερομένης στο άρθρο αυτό προθεσμίας. Κατά τις προσφεύγουσες, αν την παρέμβαση της Έπιτροπής συνόδευε στο άρθρο 4 τόσο σοβαρή κύρωση όπως η αποκλειστική προθεσμία, αυτό θα έπρεπε να αναφέρεται ρητώς στην διάταξη (όπως συμβαίνει με το άρθρο 2) ή τουλάχιστον στις αιτιολογικές σκέψεις της απόφασεως.

Επί πλέον, η αποδιδόμενη στο άρθρο 4 της απόφασεως 78/706 έρμηνεία, κατά την οποία το άρθρο αυτό όριζε αποκλειστική προθεσμία, είναι αντίθετη προς τον επιδιωκόμενο σκοπό και ξένη προς το θέμα για το οποίο πρόκειται, διότι θα έθετε σε μειοεκτική θέση τους δικαιούχους συνδρομών του Ταμείου που χειρίζονται τους λογαριασμούς κατά τρόπο εξαιρετικώς λεπτομερή προς το συμφέρον του ίδιου του Ταμείου και θα ήδυνάτο να ώθήσει τα Κράτη μέλη να χρησιμοποιήσουν όλες τις προκαταβολές ακόμα και αν δύναται να προβλεφθεί ότι όλες οι χορηγηθείσες άρχικώς πιστώσεις δεν θα χρησιμοποιηθούν.

Εν πάση περιπτώσει, κατά τις προσφεύγουσες, το άρθρο 4 της απόφασεως 78/706 ήρμηνεύθη από αυτές, λόγω της άσφαειας του, ως απλή διοικητική διάταξη και τό να δίδεται σε αυτό η αξία αποκλειστικής προθεσμίας προσβάλλει την θεμιτή εμπιστοσύνη που οι προσφεύγουσες ήδυναντο να έχουν ως προς την έκταση της διατάξεως αυτής. Τόσο μάλλον που για τις ενέργειες που ολοκληρώθησαν πρό της 1ης Ιανουαρίου 1978, η Έπιτροπή, επανειλημμένως, παρέτεινε τις προθεσμίες υποβολής των αιτήσεων καταβολής.

Τέλος, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι η αποδιδόμενη στην ένδικη διάταξη έρμηνεία ότι όριζει αποκλειστική προθεσμία

παραδιάζει την αρχή της αναλογικότητας έφ' όσον ο επιδιωκόμενος σκοπός, ήτοι η έπίσπευση της διαδικασίας, θά ήδυνάτο να έπιτευχθεί με όλιγότερο άυστηρά μέσα όπως μία διοικητική διάταξη που θά έπέτρεπε άντικειμενικώς δάσιμες έξαιρέσεις, αλλά η όποία δεν θά έμπόδιζε, θεβαίως, την άρνηση καταβολής σε περίπτωση αύθαιρετης υπερδάσεως της προθεσμίας. Οι προσφεύγουσες παρατηρούν έξ άλλου ότι ο κίνδυνος αύθαιρετης υπερδάσεως των προθεσμιών περιορίζεται, έφ' όσον ο κάθε δικαιούχος συνδρομής του Ταμείου έχει συμφέρον να του άποδοθούν τά έξοδά του μόλις αυτό καταστεί δυνατό ώστε να περιορίσει τις έπιδαρύνσεις και τους τόκους που πρέπει να ύποσται.

Η Έπιτροπή άποκρούει τό σύνολο των προβαλλόμενων από τις προσφεύγουσες έπιχειρημάτων προς άπόδειξη του παρανόμου χαρακτήρος της συμπεριφοράς της.

Όσον άφορά ειδικότερα την άρμοδιότητα της Έπιτροπής να όρισει αποκλειστική προθεσμία, η Έπιτροπή παρατηρεί ότι κατά την γνώμη της τό άρθρο 4 της απόφασεως 78/706 άποτελεί τόν άκρογωνιαίο λίθο της άναμορφώσεως του Κοινωνικού Ταμείου, η όποία έχει ως σκοπό να περιλάβει σε στενά όρια τά ποσά των άναληφθεισών πιστώσεων για κάθε Κράτος μέλος και, έπομένως, που δεν έχρησιμοποιήθησαν ακόμα και να άποφευχθεί η υπερβολική συσσώρευσή τους· αυτό προς ίκανοποίηση των άπαιτήσεων που περιλαμβάνονται στις πολιτικές άποφάσεις προϋπολογισμού και να μη παρακλυθεί η άποτελεσματικότητας και η άποδοτικότητας των μέτρων στο σύνολό τους. Άλλωστε η σχετική με την προθεσμία διάταξη, που περιέχει τό άρθρο 4 της άμφισθητουμένης απόφασεως, έτυχε ευμενούς ύποδοχής από τους έκπροσώπους των Κρατών μελών κατά την θέσπισή της και είχε πράγματι ως άποτέλεσμα την χρησιμοποίηση των πιστώσεων κατά 71,8 % τό 1979 και κατά 100 % τό 1980. Η έπίδραση της θεσπίσεως των έπιδίκων προθεσμιών προκύπτει άλλωστε από τόν ακόλουθο πίνακα:

	Αναλήψεις	Σέ % εν σχέσει με την προηγούμενη χρήση	Προγενέστερα υπόλοιπα αναλήψεων	Σέ % εν σχέσει με την προηγούμενη χρήση
1977	616,63	—	953,37	—
1978	568,08	— 7,87	1 221,15	+ 28,09
1979	774,45	+ 36,32	1 341,00	+ 9,81
1980	1 014,22	+ 30,96	1 399,88	+ 4,24

Ἡ Ἐπιτροπή ἐπιμένει ἐπὶ τῆς τροχοπέδης πού μέ αὐτόν τόν τρόπο ἐτέθη στήν ἀύξηση ὑπολοίπου ἀναλήψεων, τό ὄποιο πιθανῶς θά καθίστα τήν ἀρμοδία ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ ἀρχή ὀλιγότερο πρόθυμη νά ἐγγράφει στόν προϋπολογισμό νέες πιστώσεις καί τό ὄποιο, λόγω τῆς ἀνάγκης ἐκτελέσεως μέρους τῶν προηγουμένων ἀναλήψεων, θά καθίστα ἐκ τῶν προτέρων ἀλυσιτελεῖς ὀρισμένες ἐντολές πληρωμῆς, πράγμα πού θά ἐμείωνε τά διαθέσιμα δημοσιονομικά περιθώρια στήν ἀρχή κάθε χρήσεως. Ἡ Ἐπιτροπή συμπεραίνει, ἐπομένως, ὅτι ἡ θέσπιση προθεσμίας τῆς ἐπέτρεψε νά ὀδηγήσει στήν ἐκτέλεσή τους ἀπό τῆς χρήσεως 1981 μεγάλο ἀριθμό ἐνεργειῶν καί νά δημιουργήσει εὐνοϊκό κλίμα γιά νέες πρωτοβουλίες τοῦ Κοινωνικοῦ Ταμείου.

Θεσπίζοντας τήν προθεσμία αὐτή ἐξεπλήρωσε ἄριστα τήν ἀποστολή πού τῆς ἀνετέθη ἀπό τό ἄρθρο 13 τοῦ κανονισμοῦ 2396/71 τοῦ Συμβουλίου, ἡ ὁποία συνίσταται στό «νά λάβει τά ἀναγκαῖα μέτρα πρὸς ἐκτέλεση τῶν θεσπιζομένων ἀπό τόν παρόντα κανονισμό κανόνων». Ἡ Ἐπιτροπή ἔχει ἀπολύτως τό δικαίωμα νά ἐπικαλεῖται τήν ἐξουσιοδότηση αὐτή πού ἀνάγεται στό πλαίσιο τῆς ἀποστολῆς, ἡ ὁποία τῆς ἀνετέθη ἀπό τό ἄρθρο 155 πρώτη περίπτωση τῆς συνθήκης ΕΟΚ, δέν περιορίζεται ἀπό τό ἄρθρο 127 τῆς συνθήκης ΕΟΚ καί τῆς παρεχωρήθη ἀπό τό Συμβούλιο ἐντός τοῦ πλαισίου τοῦ ἄρθρου 155 τέταρτη περίπτωση τῆς συνθήκης ΕΟΚ.

Τέλος, ἡ Ἐπιτροπή θεωρεῖ ὅτι ἡ ἀναφορά τῶν προσφευγουσῶν στήν ρητῶς ἀναγνωρισμένη εὐχέρεια τῆς Ἐπιτροπῆς νά μειώνει ἢ νά ἀκυρώνει πιστώσεις σέ περίπτωση διαπιστώσεως ἀνωμαλιῶν ἢ μεταβολῶν στίς ἀντιμετωπιζόμενες ἐνέργειες (ἄρθρο 4 τοῦ κανονισμοῦ 2894/77 τοῦ Συμβουλίου) δέν ἐπιτρέπει νά συναχθεῖ *a contrario* τό συμπέρασμα ὅτι εἶναι ἀντικανονική ἡ ἐπιβολή ἀπό τήν Ἐπιτροπή προθεσμίας ἰκανῆς νά καταστήσει ἀπαράδεκτη αἴτηση καταβολῆς ὑπολοίπου συνδρομῆς. Πράγματι μία τέτοια προθεσμία συνδέεται μέ τήν ἀποπεράτωση τῶν διαδικασιῶν τῶν σχετικῶν μέ ἐνέργειες πού δέν δύνανται νά συγκριθοῦν μέ τήν ἀναφερομένη ἀπό τίς προσφεύγουσες κανονιστική ρύθμιση.

Ὅσον ἀφορᾷ τήν ὀρθή ἐρμηνεία τοῦ ἄρθρου 4 τῆς ἀποφάσεως 78/706 τῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ τελευταία θεωρεῖ ὅτι πρόκειται περὶ μιᾶς ἀπό τίς πολυάριθμες διατάξεις τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου πού ἀφοροῦν προθεσμίες, τῶν ὁποίων οἱ συνέπειες δέν δύνανται νά συναχθοῦν παρὰ μέ τήν ἐρμηνεία. Ἡ ἔννοια καί ὁ ἐπιδιωκόμενος σκοπός τῶν διατάξεων αὐτῶν ἐπιτρέπουν σέ κάθε περίπτωση νά διαπιστωθοῦν μέ σαφήνεια οἱ συνέπειες μὴ τηρήσεως μιᾶς προθεσμίας. Στήν προκειμένη περίπτωση τό ἱστορικό τῆς διατάξεως ἐπιτρέπει νά γίνῃ δεκτό ὅτι ἡ ἀδικαιολόγητη ὑπέρβαση δέν δύνανται νά παραμείνῃ χωρὶς συνέπειες, ἀλλά πρέπει τουναντίον νά ἔχει ὡς συνέπεια τό νά μὴ ληφθοῦν ὑπ' ὄψη οἱ ἐκπρόθεσμες αἰτήσεις καταβολῆς.

Κατά την Έπιτροπή, τὰ Κράτη μέλη δέν ἠδύναντο νά πλανηθοῦν ὡς πρὸς τὴν ἔννοια τῶν διατάξεων αὐτῶν. Ἰσχυρίζεται ἐξ ἄλλου ὅτι μόνον μία ἀποκλειστική προθεσμία ἦταν ἱκανή νά πείσει τὰ Κράτη μέλη νά λάβουν τὰ ἀναγκαῖα μέτρα γιὰ τὴν ἐπίσπευση ἀποπερατώσεως τῶν σχετικῶν μὲ τὴν οἰκονομική βοήθεια πρὸς τίς ἀναληφθεῖσες ἐνέργειες διαδικασιῶν. Ἄν ἡ Έπιτροπή εἶχε ὀρίσει ἀπλή προθεσμία τάξεως, δέν θά διέθετε ὡς κύρωση, σέ περίπτωση μὴ τηρήσεως τῆς ἐν λόγω προθεσμίας ἀπὸ τὰ Κράτη μέλη, παρά μόνον τὴν διαδικασία λόγω παραβάσεως πού εἶναι πολὺ περίπλοκη γιὰ νά τεθεῖ σέ ἐνέργεια μὲ ἀποτελεσματικότητα.

Τέλος, ἡ ὕπαρξη ἀποκλειστικῆς προθεσμίας δέν ἐμποδίζει τὴν Έπιτροπή νά λάβει ὑπ' ὄψη ἐξαιρετικὲς περιστάσεις, ὑπὸ τὸν ὄρο οἱ δυσχερεῖες αὐτές νά τῆς ἐπισημανθοῦν ἐγκαίρως, ἥτοι πρὸ τῆς ἐκπνοῆς τῆς προθεσμίας.

Ἡ Έπιτροπή θεωρώντας, συνεπῶς, ὅτι τὰ Κράτη μέλη δέν ἠδύναντο νά πλανηθοῦν ὡς πρὸς τὴν ἔκταση τῶν συνεπειῶν τῆς ὀριζομένης ἀπὸ τὸ ἄρθρο 4 τῆς ἀποφάσεως τῆς προθεσμίας, ἀποκρούει ὡς ἀβάσιμο τὸ ἐπιχείρημα πού ἀναφέρεται στὴν παραβίαση τῆς ἀρχῆς τῆς θεμιτῆς ἐμπιστοσύνης.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὑποτιθεμένη παραβίαση τῆς ἀρχῆς τῆς ἀναλογικότητος, ἡ Έπιτροπή παρατηρεῖ ὅτι, κατ' αὐτὴν, μία προθεσμία 18 μηνῶν ὅπως ἡ προβλεπομένη μὲ τὴν ἐπιδικη διάταξη ἀποτελεῖ, γιὰ κάθε διοικητικὴ ὑπηρεσία Κράτους μέλους λειτουργοῦντος κανονικῶς, ἐπαρκές ἂν ὄχι ὑπεραρκετὸ χρονικὸ περιθώριο μετὰ τὴν ἀποπεράτωση τῶν ἐνεργειῶν γιὰ τὴν προσκόμιση τῶν ὀριστικῶν ἰσολογισμῶν τῶν ἐνεργειῶν αὐτῶν. Δεδομένου ἐξ ἄλλου ὅτι τὰ Κράτη μέλη ἔχουν τὴν δυνατότητα νά θέσουν ὑπ' ὄψη τῆς Έπιτροπῆς πρὸ τῆς ἐκπνοῆς τῆς προθεσμίας τὰ εἰδικὰ προβλήματα πού συναντοῦν, δέν συντρέχει λόγος γιὰ νά θεωρηθεῖ ὅτι ἡ προθεσμία τοῦ ἄρθρου 4 τῆς ἀποφάσεως 78/706 παραβιάζει τὴν ἀρχὴ τῆς ἀναλογικότητος.

Ἡ Έπιτροπή τονίζει, τέλος, ὅτι ἂν προέδῃ γιὰ τίς ἐνέργειες πού ἐξετελέσθησαν πρὸ

τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1978 σέ ἀναπροσαρμογή τῶν προθεσμιῶν σύμφωνα μὲ τὴν ἀπόφαση 78/706 καὶ ὄρισε ἐνδεχομένως νέες προθεσμίες γιὰ τὴν ἀνακοίνωση ὀρισμένων δεδομένων, ἀλλὰ πάντως ὄχι γιὰ τὴν ὑποβολὴ αἰτήσεως, δέν συντρέχει λόγος γιὰ νά θεωρηθεῖ αὐτὸ ὅτι συνιστᾷ παρέκκλιση ἀπὸ τὴν περιεχομένη στό ἄρθρο 4 τῆς ἀποφάσεως τῆς 27ης Ἰουλίου 1978 κανονιστικὴ ρύθμιση.

Στὸ ὑπόμνημα ἀντικρούσεως τοὺς οἱ προσφεύγουσες ἐπιμένουν πρὶν ἀπὸ κάθε ἄλλο στό γεγονός ὅτι ἡ βάση τῆς αἰτήσεώς τοὺς δέν εἶναι ἡ παράνομη συμπεριφορὰ τῆς Έπιτροπῆς, ἀλλὰ οἱ ἐγκριτικὲς ἀποφάσεις τῆς Έπιτροπῆς τῆς 23ης Δεκεμβρίου 1977, τῶν ὁποίων οἱ προσφεύγουσες ζητοῦν ἐκτέλεση. Κατὰ τίς προσφεύγουσες ἐναπόκειται, συνεπῶς, στὴν Έπιτροπὴ νά ἀποδείξει ὅτι νομίμως ἀρνεῖται τὴν μερικὴ καταβολὴ τῶν χορηγηθεισῶν συνδρομῶν, ἐνῶ οἱ ἐνέργειες γιὰ τίς ὁποῖες πρόκειται ἐξετελέσθησαν στό σύνολό τοὺς κατὰ κανονικὸ τρόπο. Οἱ προσφεύγουσες ἀπαντοῦν ἀκολουθῶς στὰ διάφορα μέσα ὑπερασπίσεως πού προέβαλε ἡ Έπιτροπή.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀρμοδιότητα τῆς Έπιτροπῆς νά ὀρίσει ἀποκλειστικὴ προθεσμία, οἱ προσφεύγουσες θεωροῦν ὅτι ἀπὸ τὴν στιγμή πού ἀναλαμβάνονται οἱ πιστώσεις, ἡ Έπιτροπή ὑποχρεοῦται ἀποκλειστικῶς στὴν μόνη ἐφαρμογὴ τῶν λεπτομερῶν τρόπων ἐκτελέσεως πού ἔχει θεσπίσει τὸ Συμβούλιο, δεδομένου ὅτι, κατὰ τὴν ἰσχύουσα ἀρχή, ἀπὸ τὴν στιγμή πού ὁ αἰτῶν ἐπιτύχει τὴν ἐγκριση παρεμβάσεως τοῦ Κοινωνικοῦ Ταμείου γιὰ μία ἐνέργεια, τὴν ὁποία ἐσχεδίασε, πρέπει νά τοῦ ἀποδοθοῦν στό σύνολό τοὺς ὅλα τὰ ἐξόδα, στὰ ὁποῖα προέδῃ γιὰ τὴν κανονικὴ ἐκτέλεση τῆς ἐνεργείας πού ἀπολαύει τῆς συνδρομῆς, μέσω τῶν τεθεισῶν ἀπὸ τὸ Ταμεῖο στὴν διάθεσή του γιὰ τὴν ἐν λόγω ἐνέργεια πιστώσεων.

Σὲ αὐτὴ τὴν ἀλληλουχία, ἡ παραχωρηθεῖσα στὴν Έπιτροπὴ μὲ τὸ ἄρθρο 13 τοῦ κανονισμοῦ 2396/71 τοῦ Συμβουλίου ἐξουσιο-

δότηση δέν δύναται νά νοηθεί υπό τήν έννοια γενικής διατάξεως, παραχωρούσης τήν Έπιτροπή άρμοδιότητα γιά νά αναλάβει κάθε συμπληρωματικό μέτρο πού θά τής έφαιντο αναγκαίο. Η έν λόγω έξουσιοδότηση διακρίνεται κατά τόν τρόπο αυτόν από τήν περιεχομένη στό άρθρο 155 τής συνθήκης ΕΟΚ έξουσιοδότηση, έφ' όσον τό Συμβούλιο παρεκράτησε τήν άρμοδιότητα λήψεως κάθε άποφάσεως ώς πρός τήν ούσία και έπίσης όσον άφορά τήν ρύθμιση τών λεπτομερειών και έκανε άλλωστε χρήση τής άρμοδιότητος αυτής. Η Έπιτροπή δέν δύναται, έπομένως, στόν τομέα αυτόν νά όρίζει άποκλειστικές προθεσμίες ή προθεσμίες παραγραφής, οι όποιες, παρ' όλον ότι συνιστούν διαδικαστικές διατάξεις, θά είχαν ως συνέπεια τόν πραγματικό περιορισμό τής νομικής θέσεως του δικαιούχου και θά είχαν έπίπτωση επί τής έκτάσεως ως πρός τήν ούσία τών θεσπισθεισών από τό Συμβούλιο κανονιστικών ρυθμίσεων πού ούτε ή Έπιτροπή ούτε τά Κράτη μέλη είναι έξουσιοδοτημένα νά τροποποιήσουν. Οι προσφεύγουσες τονίζουν έπίσης ότι, έφ' όσον τό Συμβούλιο ρητάς έρρύθμισε μέ τό άρθρο 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 2894/77 τήν μείωση τών συνδρομών γιά τίς ένέργειες περί τών όποιων άποδεικνύεται ότι δέν έξετελέσθησαν κατά κανονικό τρόπο, έναπόκειται a fortiori στό ίδιο Συμβούλιο νά άποφασίσει περί τής καταργήσεως τών συνδρομών γιά τίς πραγματοποιηθείσες κατά κανονικό τρόπο ένέργειες. Όσον άφορά τήν άνάγκη όρισμού προθεσμίας παραγραφής ώστε νά άποφευχθεί ή έπί μακρόν άκίνητοποίηση τών αναληφθεισών πιστώσεων ή, τελικώς, ή μή χρησιμοποίησή τους, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι τό στοιχείο αυτό, άν έπαρκει γιά νά άποδείξει τήν ώφελιμότητα μιας τέτοιας προθεσμίας, δέν άποδεικνύει ότι ή προθεσμία αυτή είναι τό κατάλληλο μέσο γιά τήν πραγμάτωση του στόχου αυτού και, ιδίως, δέν δύναται νά θεμελιώσει τήν άρμοδιότητα τής Έπιτροπής νά έπεμβαίνει σέ έναν τομέα, τόν όποιο τό Συμβούλιο ρητάς παρεκράτησε. Αντιθέτως, άν ή θέσπιση προθεσμίας πρέπει πράγματι νά θεωρηθεί ως «άκρογωνιαίος λίθος» τής αναμορφώσεως του Κοινωνικού Ταμείου, ή θέσπιση αυτή δέν άνήκει στήν μόνη άρμοδιότητα τής Έπιτροπής.

Έν πάση περιπτώσει, οι προσφεύγουσες θεωρούν ότι ή Έπιτροπή δέν άπέδειξε τήν σχέση αίτιου και αίτιατου πού ισχυρίζεται ότι ύφίσταται μεταξύ του όρισμού μιας προθεσμίας και του περιορισμού τών αναληφθεισών πιστώσεων ούτε, a fortiori, τήν σχέση μεταξύ του όρισμού μιας προθεσμίας και τής πραγματώσεως τών πολιτικοοικονομικής φύσεως στόχων του Ταμείου. Ισχυρίζονται κυρίως ότι τό 1978 είναι μεταβατικό και όχι αντιπροσωπευτικό έτος, ότι ή μείωση του ποσοστού τών αναλήψεων πιστώσεων πού δέν έχουν ακόμα χρησιμοποιηθεί δύναται έπίσης νά έξηγηθεί μέ άλλες διαδικαστικές δελτιώσεις και ιδίως μέ τήν πίεση πού αντιπροσωπεύουν οι επιβαρύνσεις τόκων, τους όποιους ύφίστανται τά Κράτη μέλη όταν καθυστερούν τήν άπόδοση τών λογαριασμών τους και τέλος δέν είναι νοητό πώς θά έπραγματοποιείτο ό βασικός σκοπός του Ταμείου, ό όποιος κατά τήν γνώμη τής Έπιτροπής συνίσταται στήν πράγματοψη τών πολιτικοοικονομικής φύσεως στόχων του Ταμείου, άν δέν ικανοποιούσε δικαιώματα επί τών συνδρομών γιά τόν μόνο λόγο ότι ένα Κράτος μέλος κατεχώρησε λογιστικώς και ήλεγξε μία ένέργεια άπολαύουσα τής συνδρομής του Ταμείου και πραγματοποιηθείσα κανονικώς έντός προθεσμίας πού υπερβαίνει, έστω και κατ' έλάχιστο, τήν όρισθείσα από τήν Έπιτροπή προθεσμία.

Οι προσφεύγουσες εξακολουθούν νά ύποστηρίζουν ότι ή όρισθείσα από τήν Έπιτροπή προθεσμία πρέπει νά έρμηνευθεί, άν ληφθεί ύπ' όψη ή θέση της μέσα στήν οικονομία του συστήματος, ως προθεσμία τακτικής, τής όποιας ή αίτιολογημένη ύπερβαση δέν δύναται νά θίξει τά δικαιώματα του αίτήσαντος τήν συνδρομή. Τό γεγονός αυτό έξηγει τό ότι έπτά Κράτη μέλη επί ένnea υπερέδησαν τίς προθεσμίες αυτές και έν τούτοις υπέδωλαν αίτήσεις καταβολής τών ύπολοίπων. Πρός στήριξη τής έρμηνείας τους οι προσφεύγουσες επικαλούνται τήν διατύπωση του άρθρου 4, τό γεγονός ότι τουλάχιστον στήν άρχή ή Έπιτροπή παρέτεινε τήν προθεσμία, τήν αναφερομένη στήν από 16ης Δεκεμβρίου 1980 έπιστολή δυνατότητα νά ληφθούν ύπ' όψη έγγραφα προσκομιζόμενα μετά τήν λήξη τής προθε-

σμίας για να δικαιολογήσουν τις προκαταβολές που δεν έχουν ακόμα τακτοποιηθεί, το γεγονός ότι θά ήταν αντίθετο προς το θέμα για το οποίο πρόκειται να τεθούν σε μειονεκτική θέση οι αιτήσαντες συνδρομή, οι όποιοι, έστω και με ελάχιστη παράβαση της προθεσμίας, έλεγγουν με ιδιαίτερη ευσυνειδησία το δικαίωμα επί της καταβολής των υπολοίπων, το γεγονός ότι δεν θά ήταν σύμφωνη προς την αρχή της αναλογικότητας ή κατάργηση των συνδρομών σε κανονικώς εκτελεσθείσες ενέργειες ακόμα και σε περίπτωση αντικειμενικώς δικαιολογημένων καθυστερήσεων και το γεγονός ότι η αρχή της ασφάλειας δικαίου απαιτεί κατά την θέσπιση προθεσμίας, ή όποια έχει επίπτωση επί της υπάρξεως ενός δικαιώματος, να αναφέρονται οι συνέπειές της για τους ενδιαφερομένους ρητώς και σαφώς από τον κανόνα δικαίου (απόφαση της 15ης 'Ιουλίου 1970, υπόθεση 41/69, Rec. 1970, σ. 661). Οι προσφεύγουσες υπενθυμίζουν επί πλέον ότι η εμπιστοσύνη τους ως προς την ακρίβεια της έρμηνείας αυτής ενισχύθη ακόμα περισσότερο από την αίτηση πληροφοριών της 'Επιτροπής της 9ης Μαΐου 1980 και από το ότι έγιναν δεκτές διαπραγματεύσεις κατά την διάρκεια του δευτέρου εξαμήνου του έτους 1980. Οι προσφεύγουσες προβάλλουν επίσης αυτό το οποίο θεωρούν ως αντίφαση κατά την ανάπτυξη των επιχειρημάτων υπό της 'Επιτροπής, κατά το ότι η 'Επιτροπή θεωρεί την προθεσμία των 18 μηνών ως αποκλειστική προθεσμία, παρ' όσον ότι δεσβαίονει ότι απολαύει περιθωρίου δράσεως που της επιτρέπει να διαθέτει την αναγκαία ελαστικότητα για να δέχεται ακόμα αιτήσεις στίς αιτιολογημένες περιπτώσεις. Όσον αφορά το επιχείρημα της 'Επιτροπής, κατά το όποιο η ελαστικότης αυτή απαιτεί την γνώση των αιτίων της καθυστέρησης πρό της έκπνοης της προθεσμίας, τονίζουν ότι η 'Επιτροπή έλαβε γνώση των δυσχερειών που συνήντων πρό του φθινοπώρου 1980, έφ' όσον προέρχονται κυρίως από την απαίτηση χωριστής λογιστικής για όλα τα πρόσωπα που απολαύουν της συνδρομής του Ταμείου και οι προσφεύγουσες προέτειναν πολλές φορές στην 'Επιτροπή συνδυασμό των αποτελεσμάτων του προϋπολογισμού και των

επίσημων στατιστικών ως καταλλήλων αποδείξεων, ότι το ζήτημα του χωριστού λογαριασμού για κάθε δικαιούχο απέτέλεσε αντικείμενο συζητήσεων στην Bundesanstalt από της 5ης μέχρι της 7ης 'Απριλίου 1976 και, τέλος, το θέμα της έκκαθαρίσεως των λογαριασμών έβηγ με τον υπεύθυνο διευθυντή του Κοινωνικού Ταμείου στίς 2 Φεβρουαρίου 1977 στην Νυρεμβέργη. Επί πλέον, κατά τις προσφεύγουσες δεν υφίσταται καμμία διαφορά, από νομικής απόψεως, αν τά αίτια της καθυστέρησης ανακοινούνται πριν ή μετά την έκπνοή της προθεσμίας. Το μόνο καθοριστικό σημείο συνίσταται στο αν η καθυστέρηση είναι δικαιολογημένη ή όχι.

Έν πάση περιπτώσει, και ασχέτως με τον τρόπο με τον όποιο έπρεπε να γίνει αντίληπτή η προθεσμία παραγραφής (προθεσμία παραγραφής που άφηνη στην 'Επιτροπή περιθώριο εκτιμήσεως ή αύστηρή προθεσμία παραγραφής) οι προσφεύγουσες θεωρούν ότι η προθεσμία αυτή είναι παράνομη. Κατά την γνώμη των προσφευγουσών η πρώτη μορφή προθεσμίας αντιδίνει προς την ασφάλεια δικαίου που απαιτεί η προθεσμία να όρίζεται εκ των προτέρων από τον κοινοτικό νομοθέτη. Αναφέρονται ως προς το θέμα αυτό στην ήδη αναφερθείσα απόφαση στην υπόθεση 41/69. Μία αποκλειστική προθεσμία θά ήταν επίσης παράνομη, θά παρεδίαιζε την αρχή της αναλογικότητος, θά ήταν πολύ δραχεία όπως το απέδειξε το γεγονός ότι σχεδόν κανένα Κράτος μέλος δεν ήδυνήθη να την τηρήσει, θά παρεδίαιζε την αρχή της προστασίας της θεμιτής εμπιστοσύνης έφ' όσον οι προσφεύγουσες, έλλειψει οιασδήποτε αντιθέτου ανακοινώσεως, ήδύναντο να θεωρήσουν ότι η προθεσμία αυτή απέτέλει προθεσμία τακτικής και τέλος ότι έθεσπίσθη από άναρμόδιο όργανο.

Στην ανταπάντησή της η 'Επιτροπή τονίζει ότι η εύρεία διοικητική έξουσία, που της παρεχωρήθη δυνάμει του άρθρου 13 του κανονισμού 2396/71 του Συμβουλίου, πρέπει να εκτιμηθεί εν όψει των κυρίων στόχων του Κοινωνικού Ταμείου τουλάχιστον όπως βάσει του γράμματος του κειμένου της έξουσιοδοτήσεως. Ασφαλώς, η διάταξη αυτή δεν έπέτρεπε στην 'Επιτροπή

νά υιοθετηθεί κάθε μέτρο πού θά έθεώρει κατάλληλο ή αναγκαίο γιά τήν συμπλήρωση του ισχύοντος συστήματος, αλλά περιορίζει τό έργο της στην θέσπιση των αναγκαίων κανόνων γιά τήν διαχείριση του Ταμείου. Ο όρισμός αποκλειστικών προθεσμιών καί προθεσμιών παραγραφής ήταν άκριβώς αναγκαίος γιά τήν καλή διαχείριση του Ταμείου όπως άλλωστε τό έδέχθη τό Δικαστήριο μέ τήν απόφασή του τής 30ης Νοεμβρίου 1972 (υπόθεση 32/72, Rec. 1972, σ. 1181), καθώς καί στην απόφασή του τής 16ης Δεκεμβρίου 1976 (υπόθεση 45/76, Rec. 1976, σ. 2043).

Όσον αφορά τήν σύγκριση μέ τό άρθρο 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 2894/77 του Συμβουλίου, ή Έπιτροπή ισχυρίζεται ότι δέν είναι δυνατή ή σύγκριση μεταξύ των δύο περιπτώσεων. Στο άρθρο 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 2894/77 δύναται νά επηρεασθεί τό σύνολο τής συνδρομής, ενώ ή προσβαλλομένη από τίς προσφεύγουσες διάταξη αφορά μόνο τό υπόλοιπο τής προβλεπομένης συνδρομής. Τό καθοριστικό σημείο είναι ή νομική φύση των διαδικαστικών προθεσμιών πού δέν έχουν καμία σχέση μέ τήν εκτίμηση του πραγματικού δικαιώματος.

Όσον αφορά τήν αναγκαιότητα καί τήν σκοπιμότητα τής άμφισθητουμένης προθεσμίας γιά τήν διασφάλιση τής διαχειρίσεως του Κοινωνικού Ταμείου, ή Έπιτροπή έμμένει στην άποψη ότι ή κατάσταση έβελτιώθη ριζικά κατόπιν τής τροποποίησης του συστήματος διαχειρίσεως, τής οποίας ή εισαγωγή τής προθεσμίας των 18 μηνών άπετέλει ένα από τά βασικά μέσα. Η έπιτυχία των υιοθετηθέντων μέτρων έμφαίνεται από τό ότι τό 1980 ό όγκος των συμπληρωματικών καί τελικών πληρωμών άνήλθε σέ 250 εκατομμύρια ΛΜ, έναντι 152 εκατομμυρίων κατά τό προηγούμενο έτος καί κατά τό αυτό διάστημα τό ποσό των άκυρωθεισών συνδρομών άνήλθε από 9,3 σέ 158 εκατομμύρια ΛΜ. Όσον αφορά τήν διάρκεια τής όρισθείσης από τήν Έπιτροπή προθεσμίας, ή Έπιτροπή παρατηρεί ότι από τής 1ης Αυγούστου 1980 μέχρι τής 31ης Μαΐου 1981 κατέστη δυνατόν νά προβεί

έντός των όρισθεισών προθεσμιών σέ 511 όριστικές πληρωμές, εκ των όποιων 36 άφροδισαν γερμανικές αίτήσεις καταβολής υπολοίπων καί δέν διεπίστωσε παρά δύο υπερβάσεις προθεσμίας από άλλα Κράτη μέλη τον Σεπτέμβριο 1981 καί μόνο μία υπερβάση, άλλωστε άνεπαίσθητη, τον Οκτώβριο. Προκύπτει από τά άνωτέρω ότι ή άύστηρή εφαρμογή τής προθεσμίας από τήν Έπιτροπή είχε ως αποτέλεσμα ότι ήνάγκασε τίς διοικήσεις των Κρατών μελών νά προσαρμοσθούν προς τήν διαδικασία αυτή. Η Έπιτροπή δέν θεωρεί ότι ή βελτίωση αυτή όφείλεται στο σημερινό επίπεδο των έπιτοκίων, διότι θά ήταν αντίθετο προς τά δεδομένα τής πείρας νά πιστευθεί ότι οι μεγάλες διοικήσεις οδηγούνται πριν από όλα κατά τίς ενέργειές τους από οικονομικές άρχές. Άλλωστε καί σήμερα ακόμα μεγάλος αριθμός προκαταβολών δέν έζητήθη παρά τήν άσκηθείσα από τά έπιτόκια πίεση. Άλλωστε, ή Έπιτροπή παρατηρεί ότι τό επίπεδο των έπιτοκίων δύναται γιά τον ίδιο λόγο νά παρακινήσει τούς ενδιαφερομένους νά παρακρατήσουν τά επί πλέον ληφθέντα ποσά όσο τό δυνατόν περισσότερο.

Όσον αφορά τήν έρμηνεία τής όριζομένης από τό άρθρο 4 τής αποφάσεώς τής 78/706 προθεσμίας ή Έπιτροπή, αφού έτόνισε ότι ή υπερβάση μιās προθεσμίας δέν έπισημαίνει τίποτε ως προς τήν νομική αντίληψη των Κρατών μελών που τήν υπερέδησαν καί ότι εν πάση περιπτώσει, όταν πρόκειται περί έρμηνείας διατάξεως του κοινοτικού δικαίου, ή γνώμη των Κρατών μελών δέν έχει καμία ειδική άξία, έμμένει στην άποψη ότι ή φύση τής ως αποκλειστικής προθεσμίας, τήν όποια άλλωστε πέντε Κράτη μέλη απέδέχθησαν καί έρμήνευσαν ως τέτοια εν πάση περιπτώσει από του Οκτωβρίου 1980, δύναται νά συναχθεί από τό κείμενο των σχετικών μέ τήν προθεσμία διατάξεων καί τής περιγραφής τής λειτουργίας των διατάξεων αυτών μέσα στο πλαίσιο του συστήματος διαχειρίσεως του Ταμείου. Παραπέμπει ως προς τό θέμα αυτό στην απόφαση του Δικαστηρίου τής 30ης Νοεμβρίου 1972 (υπόθεση 32/72, Rec. 1972, σ. 1181).

΄Ασφαλώς, ό όρισμός τής ένδικης προθεσμίας έν όψει τής έκτελέσεως τών καταβολών του ύπολοιπου δέν έχει θεβαίως ώς σκοπό νά φέρει σέ μειονεκτική θέση τά Κράτη μέλη πού έπιδεικνύουν ιδιαίτερη εύσυνειδησία κατά τόν έλεγχο τών ένεργειών, αλλά ή Έπιτροπή θεωρεί ότι τό νά προεξοφληθεί, όπως τό έπραξαν οι προσφεύγουσες, ότι μία προθεσμία πού θεσπίζεται μέσα στό πλαίσιο γενικού συστήματος διαχειρίσεως ήδύνατο νά μή έχει συνέπειες, δέν συνιστά, άν ληφθεί ύπ' όψη ή πείρα επί του θέματος, αξία προστασίας συμπεριφορά.

Όσον άφορά τήν μομφή πού τής άπευθύνουν οι προσφεύγουσες ότι διεκδικεί περιθώρια έκτιμήσεως πού θά τής έπέτρεπαν νά παραχωρεί κατά τήν κρίση της, σέ ειδικές περιπτώσεις, παρεκκλίσεις από τήν ένδικη προθεσμία, ή Έπιτροπή ύπενθυμίζει ότι άπλως εδήλωσε ότι είναι διατεθειμένη, σύμφωνα μέ τήν νομολογία του Δικαστηρίου, νά λάβει ύπ' όψη τς περιπτώσεις άνωτέρας θίας ή άλλες περιστάσεις πού επιβάλλουν τήν παρέκκλιση αυτή.

Τέλος, όσον άφορά τό έπιχείρημα πού αναφέρεται στον έπαχθή χαρακτήρα του ισχύοντος συστήματος διαχειρίσεως, ή Έπιτροπή ισχυρίζεται ότι δέν συντρέχει λόγος έν προκειμένω νά έκτιμηθεί άν τό σύστημα είναι έξαιρετικά έπαχθές και άν δέν θά ήδύνατο νά άντικατασταθεί από άπλούστερο σύστημα. Τά ισχύοντα μέτρα έλήφθησαν κατόπιν διαβουλεύσεων μέ τούς έμπειρογνώμονες τών Κρατών μελών και ή Έπιτροπή προσπαθεί νά συμμορφώνεται μέ τόν αυστηρότερο δυνατό τρόπο πρós τς ισχύουσες διατάξεις. Όσον άφορά ειδικότερα τήν άτομική εξέλεξη τών ενεργειών, ή εξέλεξη αυτή είναι άναγκαία γιά νά διασφαλισθεί ότι μία ένέργεια άπολαύουσα συνδρομής συγκεντρώνει τά χαρακτηριστικά τών ενεργειών πού ύποστηρίζονται από τό Κοινωνικό Ταμείο.

6) Ως πρός τό επικουρικό αίτημα

Δεδομένου ότι οι ισχυρισμοί πού προεβλήθησαν πρός στήριξη του επικουρικού αίτήματος είναι ταυτόσημοι μέ τούς προβληθέντες ισχυρισμούς πρός στήριξη του κυρίου αίτήματος, άρκει ή παραπομπή στις άνωτέρω άναπτυχθείσες σκέψεις.

B — Όσον άφορά τό δεύτερο αίτημα τής προσφυγής

1. Επί του παραδεκτου

Κατά τήν προσφεύγουσα, ή διοίκηση του Ταμείου, μέ τήν έπιστολή της τής 16ης Δεκεμβρίου 1980, έθέσπισε σειρά διατάξεων πού υπερβαίνουν σημαντικώς τό πλαίσιο του άρθρου 4 τής άποφάσεως 78/706 τής Έπιτροπής και οι όποιες έχουν προφανή προορισμό τήν ρύθμιση στο σύνολό τους και κατά τρόπο έξαντλητικό τς συνέπειες τής μή τηρήσεως τής προθεσμίας αυτής. Συμπεραίνει από αυτό ότι ή έν λόγω έπιστολή προορισμό έχει τήν θέσπιση ύποχρεωτικής κανονιστικής ρυθμίσεως τής συμπεριφοράς τών Κρατών μελών, ή όποία συνιστά πράξη τής Έπιτροπής κατά τήν έννοια του άρθρου 173 τής συνθήκης και ή όποία, παρ' όλο ότι δέν έλαβε μία από τς προβλεπόμενες από τό άρθρο 189 τής συνθήκης μορφές, ύπόκειται σέ προσφυγή.

Η Έπιτροπή ύποστηρίζει ότι ή έγκύκλιος έπιστολή του άρμοδίου γιά τήν διαχείριση του Κοινωνικού Ταμείου διευθυντου τής 16ης Δεκεμβρίου 1980 δέν δύναται νά θεωρηθεί ως κανονιστική πράξη. Τής έν λόγω έπιστολής προηγήθησαν δύο άλλες έπιστολές υπό ήμερομηνία 27 Απριλίου 1979 και 29 Φεβρουαρίου 1980 ίδιου περιεχομένου, άφορώσες τήν θεσπισθείσα από τήν άπόφαση 78/706 τής Έπιτροπής προθεσμία. Οι έπιστολές αυτές δέν συνιστούν τίποτε περισσότερο από άναγγελίες συμπεριφοράς πού δεσμεύουν τόν συντάκτη τους, αλλά οι όποιες δέν παράγουν άμεσο έννομο άποτέλεσμα γιά τά Κράτη μέλη στα όποία άπευθύνονται. Οι έπιστολές αυτές γνωστοποιούν τόν τρόπο μέ τόν όποιο ή Έπιτροπή έρμηνεύει τς ισχύουσες διατάξεις.

Ειδικότερα, ή έπιστολή τής 16ης Δεκεμβρίου 1980 κατέστη άναγκαία γιά νά έπεξηγήσει τς συνέπειες τής έκπνοής τής προθεσμίας ως πρός τς διοικητικές τς έπιπτώσεις. Οι διοικήσεις όλων τών Κρατών μελών γνωρίζουν τς έγκυκλίους τής μορφής αυτής και κανένα Κράτος μέλος δέν τς θεωρεί ως ύποκείμενες σέ προσβολή. Μόνες οι μεταγενεστέρως λαμ-

δανόμενες άτομικές αποφάσεις υπόκεινται σέ προσβολή.

Στήν απάντησή της, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η έγκυκλιος έπιστολή περιγράφει διάφορες φάσεις τής διοικητικής διαδικασίας μέ τρόπο πού σημαίνει ότι ταυτοχρόνως άπαιτεί σιωπηράς τήν υιοθέτηση από τά Κράτη μέλη αντίστοιχης συμπεριφοράς. Ή έγκυκλιος περιλαμβάνει, έπομένως, κανονιστικές ρυθμίσεις πού δέν δύνανται νά συναχθούν από τά ύφιστάμενα κείμενα και οι όποιες, συνεπώς, θέτουν τά Κράτη μέλη ενώπιον νέας καταστάσεως όσον άφορά τήν διοικητική διαδικασία. Ή προσφεύγουσα συμπεραίνει από αυτό ότι, λόγω του πραγματικού έξαναγκασμού τών Κρατών μελών πρός συμμόρφωση στις νέες αυτές κανονιστικές ρυθμίσεις, είναι ήδη η έγκυκλιος εκείνη πού τούς προξενεί εϋθέως θλάδη και όχι μόνον οι μεταγενέστερες άτομικές αποφάσεις. Ή προσφεύγουσα έχει, έπομένως, δικαιολογημένο συμφέρον γιά νά ενεργήσει πρός άκύρωση τής έγκυκλίου αυτής έπιστολής.

Στήν ανταπάντησή της η Έπιτροπή έμμένει στην άποψη ότι η προσβαλλομένη έγκυκλιος δέν περιέχει νέες κανονιστικές ρυθμίσεις δυνάμενες νά προσβληθούν αλλά μόνον τήν έρμηνεία τών ισχυουσών διατάξεων.

2. Ή επί τής οϋσίας

Ή προσφεύγουσα διακρίνει μεταξύ τών διαφόρων χειριζομένων στην έγκυκλιο έπιστολή προβλημάτων:

— Όσον άφορά τήν όριζόμενη στό πρώτο έδάφιο τής έπιστολής άποκλειστική προθεσμία παραπέμπει στις άναπτυχθείσες σκέψεις μέσα στό πλαίσιο του πρώτου αίτηματος τής προσφυγής της.

— Όσον άφορά τήν κανονιστική ρύθμιση περί τών ήδη καταβληθεισών προκαταβολών, τήν θεωρεί ότι εφαρμόζει μεταχείριση εισάγουσα διακρίσεις κατά τό ότι, παρά τήν μη τήρηση τών προθεσμιών, όλες οι προκαταβολές δύνανται νά παρακρατηθούν άν ήδη έτακτοποιήθησαν μέσα στό πλαίσιο τής συμπληρωματικής καταβολής ή άν δύνανται άκόμα νά αποτελέσουν άντικείμενο έκκαθαρίσεως λογαριασμού δάσει

δικαιολογητικών έγγραφών πού θά προσκομισθούν και, ως έκ τούτου, κατά τις προσφεύγουσες, η άπώλεια τής συνδρομής του Ταμείου σέ περίπτωση μη τηρήσεως τών προθεσμιών έξαρτάται από τις καταβληθείσες προκαταβολές. Μέ αυτόν τόν τρόπο ο υποβάλλον αίτηση καταβολής πού δέν τηρεί τις προθεσμίες και ό όποιος έλαβε σημαντικότερες προκαταβολές άποτελεί άντικείμενο καλύτερης μεταχειρίσεως από τόν υποβάλλοντα αίτηση, ό όποιος έλαβε λιγότερο σημαντικές προκαταβολές διότι περιώρισε τις αίτησεις του σέ πραγματικά ποσά. Ή προσφεύγουσα συμπεραίνει από αυτό ότι η κανονιστική ρύθμιση συνιστά κατάχρηση έξουσίας και ότι δέν συμβιβάζεται πλέον μέ τό πνεύμα και τόν σκοπό τής κανονιστικής ρυθμίσεως περί του Κοινωνικού Ταμείου καθ' όσον παρακινεί τούς υποβάλλοντες αίτήσεις παρεμβάσεως νά έξογκώνουν τά αίτήματά τους.

— Ύφίσταται έπίσης κατάχρηση έξουσίας κατά τό ότι η διαχείριση του Ταμείου είναι διατεθειμένη νά άναγνωρίσει καταβολές προκαταβολών άκόμα και όταν καμμία αίτηση καταβολής του υπολοίπου δέν υπεβλήθη, πράγμα πού καταλήγει στό νά άποτελεί άντικείμενο αϋστηρότερης μεταχειρίσεως ό υποβάλλον αίτηση, πού δεδαίως άφησε νά εκπνεύσει η προθεσμία τών 18 μηνών, αλλά πού έτήρησε κανονικά τήν λογιστική και προσεκόμισε δικαιολογητικά έγγραφα γιά τήν αίτηση καταβολής, ό όποιος όμως παρητήθη προκαταβολών, παρά εκείνος πού έζήτησε προκαταβολές και δέν υπέβαλε καμμία αίτηση καταβολής.

— Ή άκύρωση τής αναλήψεως δαπανών, όταν η αίτηση καταβολής τών υπολοίπων δέν υποβάλλεται εντός τής ταχθείσης προθεσμίας είναι αντίθετη πρός τό άρθρο 8 του κανονισμού 2396/71 και δέν καλύπτεται από τόν δημοσιονομικό κανονισμό πού έθέσπισε τό Συμβούλιο δάσει τής διατάξεως αυτής.

— Τό τελευταίο έδάφιο τής έπιστολής άφορά τήν διόρθωση τών υποβληθεισών εντός τών όρισθεισών προθεσμιών αίτησεων και προβλέπει ότι η διόρθωση αυτή είναι άδύνατη έκ μέρους του υπευθύνου τής ενεργείας, ενώ η Έπιτροπή έπιφυλάσσεται

του δικαιώματος να αναζητήσει ένδεχο-
 μένως επί πλέον καταβληθέν ποσόν χωρίς
 να είναι υποχρεωμένη να τηρήσει οιαδή-
 ποτε προθεσμία. Προηγούμενως, οι υπεύ-
 θυνοι των ενεργειών ήδύναντο να διορθώ-
 σουν τις αιτήσεις καταβολής και έγινε
 συχνά χρήση της ευκαιρίας αυτής διότι η
 όρισμένη προθεσμία δεν είχε καθόλου προ-
 σαρμοσθεί σε πολυάριθμες περιπτώσεις. Ή
 νέα αυτή κανονιστική ρύθμιση είναι αντί-
 θετη προς την ρυθμισθείσα ύλη και φέρει
 τό στίγμα καταχρήσεως εξουσίας κατά τό
 ότι αποκλείει να ληφθούν υπ' όψη οιαδή-
 ποτε ειδική δομή μίας ενεργείας και αντι-
 κειμενικές δυσχέρειες, οι οποίες δύνανται
 να συνδέονται με την εκκαθάριση των
 λογαριασμών σε ειδική περίπτωση.
 Καταλήγει στό να φέρει σε μειονεκτική
 θέση χωρίς αντικειμενικώς δάσιμα αίτια,
 τούς υποβάλλοντες αιτήσεις, πού προβαί-
 νουν σε εξαιρετικώς έμπεριστατωμένη εξέ-
 λεγξη και πού συναντούν ειδικές δυσχέ-
 ρειες λόγω της ειδικής δομής των έθνικών
 ενεργειών εν σχέσει με άλλους οι όποιοι,
 λόγω εξαιρετικώς ευνόικων περιστάσεων ή
 διότι δεν λεπτολογούν, υποβάλλουν έμπρο-
 θέσμως τις αιτήσεις καταβολής υπολοίπων.

— Ή προσφεύγουσα, τέλος, επικαλείται
 παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογίας.

Στό υπόμνημα αντικρούσεως της ή Έπι-
 τροπή περιορίζεται στό να υπογραμμίσει
 ότι ακόμα και αν υποτεθεί, όπως τό υποθέ-
 τουν οι προσφεύγουσες, ότι ή προσβαλλο-
 μένη έγκύκλιος άποτελεί πηγή καταχρη-
 στικής συμπεριφοράς αιτούντων Κρατών
 μελών, δεν ύφίσταται κανένας λόγος άκυρώ-
 σεως ακόμα και στην περίπτωση πού ή έγκύ-
 κλιος θά υπέκειτο σε προσβολή.

Στις παρατηρήσεις της ή Ιρλανδική
 κυβέρνηση τονίζει κατ' άρχάς ότι ή κινη-
 θείσα διαδικασία από τις προσφεύγουσες
 κατά της Έπιτροπής των Εύρωπαϊκών Κοι-
 νοτήτων άνακινεί ζητήματα άρχης, πανο-
 μοιότυπα με τά προβλήματα πού
 ανέφυγαν εν σχέσει με Ιρλανδική αίτηση
 πού άψηφύθη στό Εύρωπαϊκό Κοινωνικό
 Ταμείο και άφεώρα ποσό 702 905,75 £, τό
 όποιο άντεπροσώπευε τό υπόλοιπο της
 πιστώσεως παρεμβάσεως, όφειλόμενο για
 τέσσερα προγράμματα του Κοινωνικού

Ταμείου. Ή Ιρλανδική κυβέρνηση υίοθετεί
 τά έπιχειρήματα και τούς Ισχυρισμούς πού
 προέβαλαν οι προσφεύγουσες προς στήριξη
 των προτάσεών τους με τίς όποιες συντάσ-
 σεται.

Κατά την Ιρλανδική κυβέρνηση ή Έπι-
 τροπή, άναγνωρίζοντας ότι τά γερμανικά
 σχέδια έδικαιοούντο της παρεμβάσεως του
 Εύρωπαϊκού Κοινωνικού Ταμείου, άνέλαβε
 συμβατική ύποχρέωση να καταβάλει τά
 αιτούμενα ποσά στους υποβάλλοντες
 αίτηση, οι όποιοι εξέτέλεσαν με έπιτυχία
 τά έργα. Άκόμα και αν έπρεπε να ύποτεθεί
 ότι ή έγκριση από την Έπιτροπή των σχε-
 δίων για τά όποια πρόκειται δεν συνεπή-
 γετο την δημιουργία συμβατικής ύποχρεώ-
 σεως εις βάρος της Κοινότητας, ή παρεμβαί-
 νουσα θεωρεί ότι, δυνάμει της έγκρίσεως
 της Έπιτροπής και του περιεχομένου των
 κανονισμών, έγεννήθη έξωσυμβατική ύπο-
 χρέωση πραγματοποιήσεως των κατα-
 βολών.

Όσον άφορά την όρισθείσα από την Έπι-
 τροπή Ιδμηνή προθεσμία, ή Ιρλανδική
 κυβέρνηση θεωρεί ότι δεν πρέπει να έφαρ-
 μοσθεί. Έπικαλείται προς τόν σκοπό αυτόν
 τούς Ισχυρισμούς περί άναρμοδιότητας,
 παραδιάσεως των σκοπών και στόχων του
 Κοινωνικού Ταμείου, παραδιάσεως της
 θεμιτής έμπιστοσύνης και της άρχης της
 αναλογικότητας πού ήδη προεβλήθησαν
 από τις προσφεύγουσες. Επί πλέον, τονίζει
 ότι ή Έπιτροπή, Ισχυριζόμενη ότι όρίζει
 προθεσμία για την κατάθεση των αιτήσεων
 προς καταβολή των υπολοίπων, νομοθετεί
 άναδρομικώς. Οι Ιρλανδικές αιτήσεις και ή
 μία από τις γερμανικές αιτήσεις άφοροδν
 πράγματι σχέδια πού είχαν περατωθεί πρό
 της ύποτιθεμένης νομοθετικής τροποποιή-
 σεως, ή όποια άπορρεί από την άπόφαση
 78/706 της Έπιτροπής. Ή Έπιτροπή, νομο-
 θετώντας με τόν τρόπο αυτόν άναδρο-
 μικώς, παρέλειψε να τηρήσει θεμελιώδη
 άρχή του δικαίου, ή όποία είναι κοινή στις
 έννομες τάξεις των Κρατών μελών. Σχετικά
 με τό θέμα αυτό, ή Ιρλανδική κυβέρνηση
 παραπέμπει στις προτάσεις του γενικού
 εισαγγελέως Mayras στην ύπόθεση 158/78
 (Rec. 1979, σ. 1103) και στις προτάσεις του

γενικού εισαγγελέως Reischl στην υπόθεση 53/75 (Rec. 1975, σσ. 1658 και 1659).

κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον E. P. Fitzsimons, Senior Counsel, και η Έπιτροπή, εκπροσωπούμενη από τον Hilf, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, άγόρευσαν στην συνεδρίαση της 26ης Φεβρουαρίου 1982.

V — Προφορική διαδικασία

Οι προσφεύγουσες, εκπροσωπούμενες από τον δικηγόρο Sedemund, ή Ιρλανδική

Ό γενικός εισαγγελέως ανέπτυξε τις προτάσεις του στην συνεδρίαση της 16ης Μαρτίου 1982.

Σκεπτικό

- 1 Με δικόγραφο πού κατέθεσαν στην γραμματεία του Δικαστηρίου στις 20 Φεβρουαρίου 1981, η κυβέρνηση της Όμοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και η Bundesanstalt für Arbeit, ήσκησαν προσφυγή με την όποία ζητείται ως πρώτο και κύριο αίτημα ή καταδίκη της Έπιτροπής στην καταβολή του ποσού των 16 928 855,52 DM (γερμανικών μάρκων) πού όφείλεται βάσει της απόφάσεως της Έπιτροπής, της 23ης Δεκεμβρίου 1977, με την όποία ένεκρίθη ή χορήγηση τεσσάρων συνδρομών του Κοινωνικού Ταμείου σε ένεργειες της Bundesanstalt für Arbeit, και, έπικουρικώς, την άκύρωση, δυνάμει του άρθρου 173, έδάφιο 1, της συνθήκης ΕΟΚ, της απόφάσεως της Έπιτροπής, της 10ης Δεκεμβρίου 1980, περί άρνήσεως καταβολής του έν λόγω ποσού.
- 2 Τό δεύτερο αίτημα της προσφυγής, τό όποίο υπεβλήθη από την κυβέρνηση της Όμοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, δυνάμει του άρθρου 173, έδάφιο 1, της συνθήκης ΕΟΚ, άποσκοπεί στην άκύρωση της άνακοίνώσεως της Έπιτροπής της 16ης Δεκεμβρίου 1980 πού άφορά την έφαρμογή του άρθρου 4 της απόφάσεως 78/706 της Έπιτροπής, της 27ης Ιουλίου 1978, περί διοικητικής λειτουργίας του Εύρωπαϊκού Κοινωνικού Ταμείου (ΕΕ είδ. έκδ. 05/003, σ. 29).
- 3 Με την έν λόγω προσφυγή, οι προσφεύγουσες στρέφονται ούσιαστικώς κατά της άπορρίψεως υπό της Έπιτροπής των αίτήσεων καταβολής των ύπολοιπων των έγκεκριμένων συνδρομών του Κοινωνικού Ταμείου, με την αίτιολογία ότι οι αίτήσεις υπεβλήθησαν μετά την λήξη της προθεσμίας των 18 μηνών πού προβλέπει τό άρθρο 4, παράγραφος 1, της απόφάσεως 78/706 της Έπιτροπής.

I — 'Επί του πρώτου αίτήματος της προσφυγής

1. 'Επί της άγωγής περί καταβολής

- 4 Οί προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι σε περίπτωση όπως ή δική τους, κατά την οποία τούς έχει χορηγηθεί ένισχυση με απόφαση της 'Επιτροπής, ή μή καταβολή της εν λόγω ένισχύσεως τούς παρέχει τό δικαίωμα νά έγείρουν άγωγή περί καταβολής. Η άγωγή αυτή αποτελεί τό μοναδικό μέσο με τό όποιο δύνανται νά επιτύχουν τήν αποτελεσματική έννομη προστασία πού τούς έγγυάται τό άρθρο 164 της συνθήκης. Έξ άλλου, κατά τίς προσφεύγουσες, ή άπόρριψη της εν λόγω άγωγής θά είχε ως συνέπεια νά έπιφυλάσσεται διαφορετική μεταχείριση στίς άγωγές περί καταβολής πού στηρίζονται σε μονομερή πράξη της 'Επιτροπής υπέρ του έναγοντος, σε σύγκριση με τήν μεταχείριση πού έπιφυλάσσεται σε αντίστοιχες άγωγές πού στηρίζονται σε συμβάσεις ή άδικήματα και οί όποιες θά έγίνοντο δεκτές στό πλαίσιο του άρθρου 215 της συνθήκης. Μιά τέτοια διαφορετική μεταχείριση δέν δικαιολογείται προκειμένου περί διασφαλίσεως της καταβολής ποσών πού όφείλει ή Κοινότης.
- 5 Κατά τήν 'Επιτροπή, μία άγωγή περί καταβολής, όπως ή άσκηθείσα από τίς προσφεύγουσες, είναι ξένη πρός τό σύστημα προσφυγών της συνθήκης και είναι, έπομένως, άπαραδέκτη. Πολύ περισσότερο άφού οί προσφεύγουσες δέν στεροϋνται αποτελεσματικής έννόμου προστασίας, δεδομένου ότι αυτή τούς διασφαλίζεται έπαρκώς από τήν δυνατότητα πού τούς παρέχεται νά άσκήσουν, κατά τήν διαδικασία του άρθρου 175 της συνθήκης, προσφυγή λόγω παραλειψεως κατά της 'Επιτροπής.
- 6 Είμαι άκριβές ότι εν προκειμένω ή συνθήκη δέν περιέχει διάταξη κατά τήν όποία τό υποκείμενο δικαίου, εναντι του όποιου ένα όργανο έχει αναλάβει μονομερως οικονομική υποχρέωση, έχει τό δικαίωμα νά άσκήσει ένώπιον του Δικαστηριου άγωγή περί καταβολής κατά του εν λόγω όργάνου. Αυτό, ώστόσο, δέν σημαίνει ότι τό υποκείμενο δικαίου στερείται της δυνατότητος προσφυγής, όταν τό όργανο αυτό άρνείται νά τηρήσει τίς υποχρεώσεις του. Πράγματι, κατά τό μέτρο πού με τήν άρνηση νά προβεί στην καταβολή, τό όργανο άθετεί μία προγενέστερη υποχρέωσή του ή άρνείται τήν ύπαρξη τέτοιας υποχρεώσεως, προβαίνει σε μία πράξη, ή όποία, εν όψει των έννόμων συνεπειών της, δύναται νά αποτελέσει άντικείμενο προσφυγής άκυρώσεως κατά τήν έννοια του άρθρου 173 της συνθήκης. "Αν ή προσφυγή αυτή καταλήξει σε άκύρωση της άρνήσεως καταβολής, τό δικαίωμα του προσφεύγοντος θά έχει αναγνωρισθεί και θά έναπόσειται στό όργανο περί του όποιου πρόκειται, σύμφωνα με τό άρθρο 176 της συνθήκης, νά προβεί στην παρανόμως άρνηθείσα καταβολή. "Αν, έξ άλλου, τό όργανο δέν άπαντήσει σε μία αίτηση καταβολής, τό ίδιο αποτέλεσμα δύναται νά έπιτευχθεί μέσω του άρθρου 175.

7 'Από τά άνωτέρω προκύπτει ότι άν και ή συνθήκη ΕΟΚ δέν προβλέπει προσφυγή του είδους αυτής πού ήσκησαν οι προσφεύγουσες, αυτό δέν δύναται νά θεωρηθεί ως κενό πού πρέπει νά πληρωθεί για νά διασφαλισθεί ή άποτελεσματική προστασία των δικαιωμάτων των ένδιαφερομένων προσώπων. Πρέπει λοιπόν νά κηρυχθεί άπαράδεκτη ή άσκηθείσα από τίς προσφεύγουσες άγωγή περί καταβολής.

2. 'Επί του έπικουρικού αίτήματος περί άκυρώσεως τής έπιστολής τής 'Επιτροπής, τής 10ης Δεκεμβρίου 1980, περί άρνήσεως καταβολής των αίτηθέντων ποσών

α) 'Επί του παραδεκτού

8 Για τούς λόγους πού έχουν ήδη έκτεθει στό πλαίσιο τής εξέτάσεως του κυρίου αίτήματος, ή άρνηση καταβολής συνιστά πράξη πού δύναται νά άποτελέσει άντικείμενο προσφυγής άκυρώσεως, δύναμει του άρθρου 173 τής συνθήκης. 'Η 'Επιτροπή ύποστηρίζει, ώστόσο, ότι και αυτό τό αίτημα τής προσφυγής είναι επίσης άπαράδεκτο διότι στρέφεται κατά έπιστολής, έν προκειμένω τής έπιστολής τής 10ης Δεκεμβρίου 1980, ή όποία άπλώς έπιβεβαιώνει άπόφαση, ή όποία έλήφθη όριστικώς και έκοινοποιήθη στις προσφεύγουσες τον 'Ιούλιο 1980.

9 'Η 'Επιτροπή άναφέρεται έτσι στις έπιστολές πού άπήύθυνε ό γενικός διευθυντής τής Γενικής Διευθύνσεως άπασχολήσεως και κοινωνικών ύποθέσεων προς τό όμοσπονδιακό ύπουργείο έργασίας στις 11 και 15 'Ιουλίου 1980 και στις όποίες άνεφέρετο ότι δέν δύναται νά ίκανοποιηθούν οι αίτήσεις καταβολής διότι δέν υπεβλήθησαν έντός των προβλεπομένων από τό άρθρο 4, παράγραφος 1, τής άποφάσεως 78/706 τής 'Επιτροπής προθεσμιών.

10 Πρίν προσδιορισθεί ή άκριβής φύση των έπιστολών τής 'Επιτροπής του 'Ιουλίου και Δεκεμβρίου 1980, κρίνεται έπιβεβλημένο νά έκτεθούν οι περιστάσεις υπό τίς όποίες έστάλησαν, διά τής ύπομνήσεως τής χρονολογικής, σειράς των περιστατικών πού έξελίχθησαν κατά τήν περίοδο 'Ιουλίου-Δεκεμβρίου του έτους αυτού.

11 Τό όμοσπονδιακό ύπουργείο έργασίας άπήντησε μέ έπιστολή τής 4ης Αύγούστου 1980, στις προαναφερθείσες άνακοινώσεις τής 11ης και 15ης 'Ιουλίου 1980, άμφισβητώντας τόσο από νομικής άπόψεως, όσο και από πλευράς πραγματικών περιστατικών, τήν άποψη τής 'Επιτροπής και ζητώντας νά του παρασχεθεί ή δυνατότης νά έκθέσει τήν άποψη του. 'Η 'Επιτροπή, άπεδέχθη ρητώς τό αίτημα αυτό μέ τήν έπιστολή τής τής 5ης Σεπτεμβρίου 1980, στις δέ 29 Σεπτεμβρίου 1980 έγινε συνάντηση μεταξύ του ύπευθύνου διευθυντού διαχειρίσεως του Κοινωνικού Ταμείου και ενός γερμανού δημοσίου ύπαλλήλου, κατά τήν όποία ό διευ-

θυστής της Έπιτροπής ανέλαβε τήν υποχρέωση νά επανεξετάσει τήν άποψη τών όμοσπονδιακών άρχών καί νά ενημερώσει σχετικώς τόν αντιπρόεδρο τής Έπιτροπής. Η άποψη τών όμοσπονδιακών άρχών διευτώθη επίσης σέ δύο έπιστολές από τίς όποιες ή μία, τής 6ης Οκτωβρίου 1980, προήρχετο από τόν όμοσπονδιακό ύφυπουργό έργασίας καί κοινωνικών υποθέσεων καί ή άλλη, τής 4ης Δεκεμβρίου 1980, από τόν πρόεδρο τής Bundesanstalt für Arbeit, άπευθύνοντο δέ καί οι δύο άπ' εϋθείας στόν αντιπρόεδρο τής Έπιτροπής. Κατά τήν διάρκεια τής έν λόγω ανταλλαγής άπόψεων, ο αντιπρόεδρος τής Έπιτροπής ειδοποίησε τό όμοσπονδιακό ύπουργείο έργασίας καί κοινωνικών υποθέσεων, μέ έπιστολή τής 10ης Δεκεμβρίου 1980, ή όποία άποτελεί τό αντικείμενο τής παρούσης προσφυγής, ότι δέν έδλεπε τήν δυνατότητα νά υποδειχθεί στήν άρμοδία διεύθυνση του Κοινωνικού Ταμείου νά ανακαλέσει τήν άπόφασή της του Ιουλίου 1980, δεδομένου ότι είχε έκπνεύσει ή όριζόμενη από τό άρθρο 4 τής άποφάσεως 78/706 προθεσμία.

- 12 Όπως προκύπτει από τά πραγματικά περιστατικά πού εξετάθησαν άνωτέρω, ή Έπιτροπή δέν καθόρισε κατά τρόπο σαφή καί όριστικό τήν στάση της έναντι τής αίτήσεως καταβολής πού τής είχε υποβληθεί, παρά μόνο μέ τήν έπιστολή της τής 10ης Δεκεμβρίου 1980. Η έπιστολή αυτή πρέπει συνεπώς, νά θεωρηθεί, όχι ως έπιβεβαίωση προγενεστέρας πράξεως, αλλά ως πράξη μέ τήν όποία ή Έπιτροπή κατέστησε γνωστή, υπό μορφή πού παρέχει τήν δυνατότητα νά αναγνωρισθεί ή φύση της, τήν όριστική της άπόφαση επί τών αίτηθειςών καταβολών. Έπομένως, ή προσφυγή άκυρώσεως, ή όποία ήσκήθη έντός τών νομίμων προθεσμιών κατά τής έν λόγω έπιστολής είναι παραδεκτή.

6) Επί τής ούσίας

- 13 Οι προσφεύγουσες άμφισβητούν τήν άποψη ότι τό άρθρο 4 τής άποφάσεως 78/706 θεσπίζει άποκλειστική προθεσμία. Υποστηρίζουν επί πλέον ότι άλλως ή Έπιτροπή θά είχε υπερβεί τήν άρμοδιότητα έκτελέσεως πού τής άπονέμει τό άρθρο 124 τής συνθήκης καί τό άρθρο 13 του κανονισμού 2396/71 του Συμβουλίου τής 8ης Νοεμβρίου 1971 (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 120) προσδίδοντας ένα τέτοιο έννομο άποτέλεσμα στήν προθεσμία πού έταξε, δεδομένου ότι μόνο τό Συμβούλιο διαθέτει τέτοια άρμοδιότητα, δυνάμει του άρθρου 127 τής συνθήκης.
- 14 Οι έξουσίες τής Έπιτροπής στόν τομέα του καθορισμού τών προθεσμιών καί τών κυρώσεων πού συνεπάγεται ή μή τήρησή τους πρέπει νά έκτιμηθουν σέ συνάρτηση μέ τίς άρμοδιότητες πού άπονέμει στό Συμβούλιο καί στήν Έπιτροπή ή συνθήκη καί οι διατάξεις πού έχουν θεσπισθεί για τήν έφαρμογή της, καθώς καί μέ τίς άπαιτήσεις τής χρηστής διοικήσεως.

- 15 Ὅσον ἀφορᾷ τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινωνικὸ Ταμεῖο, τὸ ἄρθρο 124 τῆς συνθήκης προβλέπει ρητῶς ὅτι τὸ Ταμεῖο διοικεῖται ἀπὸ τὴν Ἐπιτροπὴ. Ἐχοντας ὑπ' ὄψιν τὴν διάταξη αὐτή, τὸ Συμβούλιο προέβλεψε ρητῶς στὸ ἄρθρο 11 τοῦ κανονισμοῦ 2396/71 τῆς 8ης Νοεμβρίου 1971 περὶ ἐφαρμογῆς τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς 1ης Φεβρουαρίου 1971 «περὶ ἀναμορφώσεως τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινωνικοῦ Ταμεῖου» (ΕΕ εἰδ. ἔκδ. 05/001, σ. 120) ὅτι στὴν Ἐπιτροπὴ ἐναπόκειται νὰ ἐλέγχει τὴν χρησιμοποίησιν τῶν κεφαλαίων πού ἔχουν χορηγηθεῖ ἀπὸ τὸ Κοινωνικὸ Ταμεῖο. Τὸ Συμβούλιο ἔχει ἐπίσης προβλέψει στὸ ἄρθρο 13 τοῦ ἐν λόγω κανονισμοῦ ὅτι ἡ Ἐπιτροπὴ ἐπιφορτίζεται μὲ τὴν λήψην τῶν ἀναγκαίων μέτρων πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν κανόνων πού θεσπίζονται στὸν κανονισμό αὐτό. Ἡ ὑποχρέωσις διαχειρίσεως καὶ ἐλέγχου μὲ τὴν ὁποία ἔχει ἔτσι ἐπιφορτισθεῖ ἡ Ἐπιτροπὴ καὶ οἱ ἀπαιτήσεις μιᾶς καλῆς διαχειρίσεως οἰκονομικῶν τῆς Κοινότητος, συνεπάγονται ἀναγκαστικῶς ὅτι ἡ ἐκκαθάρισις τῶν λογαριασμῶν τοῦ Κοινωνικοῦ Ταμεῖου πρέπει νὰ γίνεται ἐντός εὐλόγων προθεσμιῶν καὶ ὅτι ἡ Ἐπιτροπὴ ἔχει τὴν ἐξουσία νὰ τίς ὀρίσει, συνοδεύουσα τίς ἐν λόγω προθεσμίας μὲ τίς κυρώσεις πού θὰ ἐξασφαλίζουν τὴν τήρησίν τους. Δεδομένης τῆς σημασίας τῶν ἐν λόγω προθεσμιῶν γιὰ τὴν καλὴ διαχείρισιν τοῦ Κοινωνικοῦ Ταμεῖου, δὲν δύναται νὰ ἀποκλεισθεῖ τὸ νὰ ἐξικονοῦνται οἱ προβλεφθεῖσες κυρώσεις μέχρι τῆς ἀπωλείας τοῦ δικαιώματος καταβολῆς μὲ τὸν καθορισμὸ ἀποκλειστικῆς προθεσμίας.
- 16 Ὡστόσο, ἡ ἀρχὴ τῆς ἀσφαλείας δικαίου ἀπαιτεῖ, προκειμένου γιὰ διάταξιν πού τάσσει ἀποκλειστικὴν προθεσμίαν, ἰδίως μάλιστα ὅταν δύναται νὰ ἔχει ὡς συνέπεια νὰ στερήσῃ ἓνα Κράτος μέλος ἀπὸ τὴν καταβολὴν μιᾶς οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως, τῆς ὁποίας ἡ αἴτησις εἶχε ἐγκριθεῖ καὶ δάσει τῆς ὁποίας τὸ Κράτος μέλος ἔχει ἤδη προβεῖ σὲ σημαντικὰς δαπάνες, νὰ διατυπώνεται κατὰ τρόπο σαφῆ καὶ ἀκριβῆ ὥστε τὰ Κράτη μέλη νὰ δύνανται νὰ ἐκτιμήσουν μὲ πλήρη ἐπίγνωσιν τὴν σημασίαν πού ἔχει γι' αὐτὰ ἡ τήρησις τῆς προθεσμίας. Οὔτε ἡ διατύπωσις τοῦ ἄρθρου 4, ἐδάφιο 1, τῆς ἀποφάσεως 78/706 τῆς Ἐπιτροπῆς οὔτε ὁ συσχετισμὸς τῆς μὲ τίς λοιπὰς διατάξεις στὸ πλαίσιον τῶν ὁποίων ἐντάσσεται ἡ διάταξις αὐτὴ ἐπιτρέπουν νὰ θεωρηθεῖ ἡ προθεσμία αὐτὴ ὡς ἀποκλειστικὴ.
- 17 Πρέπει σχετικῶς νὰ παρατηρηθεῖ ὅτι οὔτε στὴν ἐπίδικην διάταξιν οὔτε στὴν αἰτιολογικὴν ἐκθεσιν τῆς ἀποφάσεως πού ἀναφέρεται στὴν ἐν λόγων διάταξιν περιέχεται κάποια διευκρίνισις περὶ τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς φύσεως τῶν κυρώσεων πού θὰ συνεπήγετο ἡ ὑπερβάσις τῆς προθεσμίας. Αὐτὴ ἡ σιωπὴ ὡς πρὸς τίς συνέπειας τῆς ὑπερβάσεως τῆς προθεσμίας τοῦ ἄρθρου 4 τελεῖ σὲ ἀντίθεσιν μὲ τὴν ρητὴν καὶ σαφῆ μνείαν, πού γίνεται στὸ ἄρθρο 2 τῆς ἰδίας ἀποφάσεως, τῶν συνεπειῶν πού συνοδεύουν μιὰ ἄλλην προθεσμίαν, στὸν τομέαν ἰδίως τῆς αἰτήσεως συνδρομῆς, ἡ

υπέρβαση της οποίας έχει ως συνέπεια ότι «ή αίτηση συνδρομής θεωρείται ότι αποσύρεται οριστικά». Η αντίθεση αυτή μεταξύ της σαφηνείας του άρθρου 2 και της άσαφείας του άρθρου 4 είναι ακόμη σημαντικότερη δεδομένου ότι η αποκλειστική προθεσμία του άρθρου 2, έχει πολύ ελαφρότερες συνέπειες για τα Κράτη μέλη αφού καταλήγει απλώς στο να θεωρείται η αίτηση περί έγκρισεως της πιστώσεως, ως μή υποβληθείσα, σέ χρόνο κατά τόν όποιο υποτίθεται ότι τό ενδιαφερόμενο Κράτος μέλος δέν έχει προβεί σέ καμμία δαπάνη.

- 18 'Από τά άνωτέρω προκύπτει ότι τό άρθρο 4 της άποφάσεως 78/706 της 'Επιτροπής δέν δύναται νά έρμηνευθεί υπό τήν έννοια ότι τάσσει προθεσμία, ή μή τήρηση της οποίας συνεπάγεται για τό ένδιαφερόμενο κράτος τήν άπώλεια του δικαιώματός του επί της καταβολής του ύπολοίπου των έγκεκκριμένων ένισχύσεων. Πρέπει, επομένως, νά άκυρωθεί ή άπόφαση της 'Επιτροπής της 10ης Δεκεμβρίου 1980, περί άρνήσεως καταβολής των συνδρομών του Κοινωνικού Ταμείου ύψους 16 928 855,52 DM, έφ' όσον στηρίζεται στο γεγονός ότι οι αιτήσεις ύπεδλήθησαν μετά τήν έκπνοή της τασσομένης άπό τό άρθρο 4 της άποφάσεως 78/706 της 'Επιτροπής προθεσμίας.

II — 'Επί του αίτήματος της προσφυγής πού άφορά τήν άκύρωση της άνακοινώσεως της 16ης Δεκεμβρίου 1980

- 19 Μέ τό αίτημα αυτό της προσφυγής, ή κυβέρνηση της 'Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας ζητεί, στήν πραγματικότητα, νά επιτύχει έμμέσως τήν άκύρωση άπό τό Δικαστήριο του άρθρου 4 της άποφάσεως 78/706 της 'Επιτροπής, ή όποία τάσσει άποκλειστική προθεσμία. Δεδομένου ότι κατά τήν εξέταση της προσφυγής άκυρώσεως πού στρέφεται κατά της έπιστολής της 10ης Δεκεμβρίου 1980 έκρίθη ότι ή έν λόγω διάταξη δέν έτασσε άποκλειστική προθεσμία, τό ύπό εξέταση αίτημα της προσφυγής έχει καταστεί άνευ άντικειμένου και, επομένως, δέν ύπάρχει λόγος νά άποφανθεί έπ' αυτού τό Δικαστήριο.

'Επί των δικαστικών έξόδων

- 20 Κατά τό άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ό ήττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, έφ' όσον ύπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. 'Επειδή ούτε οι προσφεύγουσες ούτε ή παρεμβαίνουσα διέτύπωσαν σχετικό αίτημα, τά δικαστικά έξοδα πρέπει νά συμψηφισθούν.

Διά ταυτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

κρίνει καί άποφασίζει:

- 1) Άκυρώνει τήν άπόφαση τής Έπιτροπής τής 10ης Δεκεμβρίου 1980 περί άρνήσεως καταβολής στήν Όμοσπονδιακή Δημοκρατία τής Γερμανίας τών όπολοίπων τών συνδρομών του Κοινωνικού Ταμείου ύψους 16 928 855,52 DM.
- 2) Άπορρίπτει τήν προσφυγή κατά τά λοιπά.
- 3) Κάθε διάδικος φέρει τά δικαστικά του έξοδα.

Mertens de Wilmars	Bosco	Touffait
Due	Mackenzie Stuart	O'Keeffe
Koormans	Χλωρός	Grévisse
Pescatore		
Everling		

Έδημοσιεύθη σέ δημοσία συνεδρίαση στό Λουξεμβούργο στίς 26 Μαΐου 1982.

Ό γραμματεός
P. Heim

Ό πρόεδρος
J. Mertens de Wilmars